

שריבי אזר

משיעוריו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת

בלק

תשפ"ג

השיעור שנמסר
במסיבת חומש
מובא בגליון
בשלמותו בתוספת
מראי מקומות ועוד
כולל גלריית תמונות
מרהיבה

תוכן

מאמרים

- 3 מאמר א – פְּרֻשֵׁת בְּלֶק
- 3 מאמר ב
- 4 מאמר ג – סוד "אֶהְבֶּת עוֹלָם וְ"אֶהְבֶּה רַבָּה"
- 6 מאמר ד – סוד "בְּרַח לְךָ אֵל מְקוֹמְךָ"
- 6 מאמר ה – סוד "נִרְם מֵאֵגֶג מְלָכוֹ וְתִנְשָׂא מְלֻכְתּוֹ"
- 7 מאמר ו – לְיִאֲרָצִיִּי הֶרֶב הַגָּאוֹן וְהַצַּדִּיק יִשְׁשָׁכָר בְּעַר זְצוּק"ל

שיעורים

- 8 'שעור שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם חֲמִישִׁי ב' מִסֻּבַּת חֲמִישׁ" לְיַלְדֵי תַלְמוּד תוֹרָה 'נְחֻמַת צִיּוֹן'
- 20 שיעור יום שני כג סיון לאנשי בית שקמה
- 36 שיעור יום רביעי יח סיון אחרי מעריב
- 38 והתקדשתם: לא תנאף - זה גם באשתו
- 39 הפרשה:

מורינו הרב ביום חמישי במסיבת חומש לילדי תלמוד תורה נחמות ציון

נכתב ונערך על ידי

שעל ידי

התמנות באדיבות:

אחרי הצדיק

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרעננות שלא היו מעולם

דעם רעבינס' ליינ: The Rebbe's line
ארה"ב: 18.456.400007 || אירופה: 4433.03900.474

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: 9.4710.5602 (38)

בהסעות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

ד'ררז

קליניקה מקצועית למהדרין

השיעורים באדיבות קו בית המדרש של מורנו הרב שליט"א
02-5825820

מֵאמְרִים

מֵאמֵר א — פְּרִשְׁת בְּלָק

בְּפִרְשַׁת בְּלָק הֵינּוּ צְרִיכִים לְשָׁמֵעַ אֶת כָּל עֲשָׂרָה הַדְּבָרוֹת בְּשִׁלְמוֹת, בְּזִכּוֹת "שְׁלֹשֶׁת רְגָלִים" (בַּמִּדְבָּר כב, כח) — אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב וּמוֹשֶׁה אַחֲרָיו יוֹסֵף דָּוִד, וּבְזִכּוֹת אֲרֻבַּעַת הָאֵמֶהוֹת שָׂרָה רַבֵּקָה רַחֵל לָאָה, שֶׁהֵם בְּלֵם גִּמְטְרִיָּא 2495. שְׁזֵה סוּד הַגִּמְטְרִיָּא שֶׁל (שְׁמוֹת כ, ב): "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים" [= 2495].

וְעַם הַמִּלָּה "זֶה" = 12, גִּמְטְרִיָּא "וַיִּבְרַכּוּ אֶת רַבֵּקָה וַיֹּאמְרוּ לָהּ אַחֲזִיתֵנוּ אֵת הַיְי לְאֵלֶיךָ רַבֵּבָה וַיִּירֶשׁ זֶרְעֶךָ אֶת שַׁעַר שְׁנַאֲיוֹ" (בְּרֵאשִׁית כד, ט).

כִּי רַחֵל וְלָאָה גִּמְטְרִיָּא בְּלָק בְּלָעָם [= 274], גִּמְטְרִיָּא "מִלֶּךָ עֶרֶד" שֶׁקָּרָאנוּ עָלָיו בְּפִרְשַׁת חֻקַּת (בַּמִּדְבָּר כא, א), שְׁרֵשׁ"י אוֹמֵר: זֶה מִלֶּךָ עֵמֶלְק. שְׁנִקְרָא "עֶרֶד" גִּמְטְרִיָּא רַחֵל לָאָה, בְּלָק בְּלָעָם [= 274]. כִּי עַל יְדֵי הַחֲבוּר שֶׁל בְּלָק בְּלָעָם נּוֹצֵר עֵמֶלְק. כְּמוֹ שֶׁעַל יְדֵי חֲבוּר שֶׁל שׁוֹר וְחֲמוֹר [ו + מ"ו = 52] כְּלָב] נּוֹצֵרֵת קִלְפַת "כְּלָב" שֶׁמְאִימַת לְהַכְחִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם.

לְכֵן, כָּל חֲבוּר בְּלָק בְּלָעָם גּוֹרֵם לְהַחְרִיב אֶת כָּל הָעוֹלָם וְלִיצֵר אֶת קִלְפַת "כְּלָב" בְּעוֹלָם, שֶׁרַק אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא [= 52] יְכוּל לְהַכְנִיעָהּ.

מֵאמֵר ב

כִּי כָל עֲבוֹדַת אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב [= 638], הִיָּה לְהַמְשִׁיךְ מַחֲזֵן פְּנִימִיִּים לְרַחֵל, עַל יְדֵי שֶׁאֲבָרָהֶם אָמַר (בְּרֵאשִׁית יח, כז): "וְאֲנֹכִי עֶפְרַיִם וְאַפְרַיִם" [+ 1 = 638], וְעַל יְדֵי זֶה "עִשָּׂה שְׁמַיִם וְאֶרֶץ" [+ 1 = 638].

ואלו עבודת בְּלָק ובלָעָם הִיָּה לְהַפְרִיד בֵּין רַחֵל וְלֵאָה, וְלַהוֹצִיא אֶת עַקְבִי
לֵאָה מִכְּתֵר רַחֵל

וּמַעַקְבֵי יָמִין שֶׁל לֵאָה יוֹנֵק בְּלָעָם, וּמַעַקְבֵי שְׂמֹאל שֶׁל לֵאָה יוֹנֵק בְּלָק. וְלָכֵן
כְּתוּב אֶצֶל בְּלָק "וַיִּלְכּוּ וַקְנִי מוֹאֵב וַקְנִי מִדִּיּוֹן וַקְסָמִים בְּיָדָם" (בַּמִּדְבָּר כב, ז)
— כִּי בְּלָק הָיָה מְכַשֵּׁף יוֹתֵר גָּדוֹל מִבְּלָעָם, וְגַם בְּקַסְמֵים יָדַע יוֹתֵר טוֹב
מִבְּלָעָם, וְכָל חֲכָמָתוֹ שֶׁל בְּלָעָם הָיָה אֵיךְ וְרַק בְּזֶה שִׁידַע אֶת הַשְּׁעָה הַמְדִיקֶת
שֶׁבַפְעַם בְּיוֹם ה' בּוֹעֵם.

וְלָכֵן כְּתוּב אֶצֶל בְּלָעָם (בַּמִּדְבָּר כג, כא): "לֹא הֵבִיט אֵינֹן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה
עֵמָל בְּיִשְׂרָאֵל" — שֶׁכָּל אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁנִּסְּפָה בְּלָעָם לְקַלֵּל אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא
כָּעַם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָפְלוּ לֹא לְשִׁנְיָה אַחַת.

אֲבָל מוֹשֶׁה רַבֵּינוּ הִצְלִיחַ לְהַמְשִׁיךְ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אֶת אוֹרוֹת הַמְקִיפִים, וְעַל
יְדֵי זֶה הִצְלִיחַ לְסַפֵּל אֶת עֵצַת בְּלָעָם הַרְשָׁעִי, וְנִהַפְּכָהּ הַקַּלְלָה לְבִרְכָּה.

מֵאֲמָר ג — סוּד "אַהֲבַת עוֹלָם וְ"אַהֲבָה רַבָּה"

"בְּנִחָלִים נָפְיוּ כְּנִגְתָּ עָלַי נִהַר כְּאַהֲלִים נָטַע ה' כְּאַרְזִים עָלַי מִים" (בַּמִּדְבָּר
כד, ו), שְׁמֵרְמִזּוֹ עַל ד' בְּחִינּוֹת; גְּלַגְלֶתָּ, טָלָא דְבְּדוּלְחָא, קְרוּמָא דְאֹיֶרָא,
מַחָא — הוּא מַחָא סְתִימָאָה. סוּד הַפְּרָגוּד, הוּא קְרוּמָא דְאֹיֶרָא בֵּין חֲשַׁמֵּל
לְמַחָא סְתִימָאָה.

כִּי עֵלֶת הָעֲלוֹת יִתְחַיֵּב מִמֶּנּוּ כְּתֵר עֲלִיּוֹן — קְרוּמָא דְאֹיֶרָא, טָלָא דְבְּדוּלְחָא,
מַחָא. וְזֶה הַשְּׁכָל הַשְּׂכִיל אֶת עֲצָמוֹ וְהַשְּׂכִיל אֶת זוּלָתוֹ.

כִּי מַחָא — חֶסֶד — הוּא לָבָן. קְרוּמָא דְאֹיֶרָא — תַּפְאָרֶת — וְהוּא יְרוֹק.
וְגַבְרָה אָדָם.

כִּי ה' בְּרָא אֶת עוֹלָמוֹ בְּסִפְרֵי סוּפֵר סוּפֵר, וְהֵם שְׁרֵשׁ אֲמ"ש — אֹיֶר מִים
אִשׁ.

כי מקדם ה' ברא את עולם המלבוש, ואחר כך את עולם הטהירו, ואחר כך את אדם קדמון, ואחר כך את עתיק, שזה כנגד מה שאמר בלעם: "בנחלים נפיו כנגת עלי נהר כאהלים נטע ה' כארוזים עלי מים". כי מקדם ה' ברא את עולם המלבוש, בבחינת "בנחלים נפיו", ששם שרש כל העולמות. ואחר כך את עולם הטהירו, בסוד "כנגת עלי נהר". ואחר כך אדם קדמון, בסוד "כאהלים נטע ה'". ואחר כך את עתיק שנקרא "ארוזי הלכנון", בסוד "כארוזים עלי מים".

כי באריך הבינה, שהיא קו ירוק, בסוד "אסתר ירקרוקת היתה", ירדה לצואר. והדעת התחלקה לה' חסדים כתרף ימין וה' גבורות כתרף שמאל, פעמים "כתרף" = אלת, בסוד "האלף לך שלמה".

כי עצם החכמה הוא חסד, רק גנוז בו גבורה דעתיק. לכן הגלגלתא היא אש, כמו שאמר אצל משה רבינו (שמות ג, ב): "וירא מלאך ה' אלוו בלבת אש". "בלבת" — מטטרו"ן 314 + אליהו הנביא 120 = 434 — "בלבת". שאז בסנה נתגלה למשה נשמת מטטרו"ן ונשמת אליהו הנביא, כמו שנתגלה לאברהם אבינו במלה (בראשית יד, יג): "ויבא 19 הפליט" 134 = 153, אליהו 52 מיכאל 101 = 153. וליעקב גם נתגלה אליהו הנביא, בסוד (שם לב, ז): "וישבו המלאכים אל יעקב לאמר" — ראשי תבות אליהו.

כי הקו הירוק הוא מקיף את כל העולם, שהוא הצדיק — הרשב"י — קו ירוק מחדש חדשים", סוד "אסתר ירקרוקת" — שזכתה לבינה, שעליה נאמר "משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים" (שיר השירים ב, ט על פי תרגום שני אסתר) — היא אסתר המלכה שזכתה לבינה, ועל ידי זה זכתה לראות כיצד כל בני הקן באים וכורעים למרדכי, בסוד "וירם מאנג מלכו ותנשא מלכתו" (במדבר כד, ז).

כי "שאול" גימטריא אנג מלך עמלק = 337, וזו היתה כל תכלית בריאתו של שאול שבא מבנימין; לבטל את קלפת עמלק מהעולם, וזה יכול רק מרדכי שבא משאול שבא מבנימין שלא כרע ברך והשתחוה לעשו כי עדן

מאמר ד — סוד "ברח לך אל מקומך"

לא היה בעולם. ולכן, רק זרע של בנימין — שזה היה שואל, שהיה צריך להכרית את אנג, ובעוון שלא זכה הוסר ממלכותו. ובא מרדכי, שעליו נאמר (אסתר ג, ב): "ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה", "לא קם ולא זע ממנו" (שם ה, ט), ועל ידי זה הכרית את קלפת עמלק מן העולם, שהתגלגלה בכלעם גימטריא בליעל = 142.

מאמר ד — סוד "ברח לך אל מקומך"

כי בלעם "ידע דעת עליון" (במדבר כד, טז) השיג עד רישא דלא אתידע, וגם רישא דלאו רישא, וגם רישא דכל רישא. ומשם המשיך את כל הברכות; "כנחלים נטיו כגנת עלי נהר פאהלים נטע ה' בארזים עלי מים" (שם, ו), בסוד "גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום" (שיר השירים ד, יב).

כי על רבקה נאמר (בראשית כד, ס): "ויברכו 244 את 401 רבקה 307 ויאמרו 263 לה 35 אחותנו 475 את 401 היי 25 לאלפי 151 רבבה" 209 = 2507.

גימטריא דברה ראשונה מעשרת הדברות זה 12: "אנכי 81 ה' 26 אלקיך 66 אשר 501 הוצאתיך 532 מארץ 331 מצרים 380 מבית 452 עברים" 126 = 2507 (שמות כ, ב).

גימטריא: שלשה אבות — זה 12 אברהם 248 יצחק 208 יעקב 182, ארבע אמהות — שרה 505 רבקה 307 רחל 238 לאה 36, ועוד כל שבעת הרועים — משה 345 יוסף 156 אהרן 256 דוד 14 = 2507.

מאמר ה — סוד "וירדם מאנג מלבן ותנשא מלבתו"

כי סוד אנג מלך עמלק גימטריא 337 אנג 7 מלך 90 עמלק 240 = 337, גימטריא שואל = 337. כי כל תפקיד שואל, שלשם זה הוא נולד, היה להגיע לרנע שיוכל להכרית את עמלק, בפרט את מלכם — אנג, שהביא

מאמרו — לְאִרְצֵי־יִשְׂרָאֵל הָרַב הַגָּאוֹן וְהַצַּדִּיק יִשְׁשַׁכָּר בְּעַר זְצוּק"ל [י"ג תמוז תשע"ג — תשפ"ג]

לְעוֹלָם אֵת הַמֶּן הָאֲנֹנִי, שֶׁהַצְּלִיחַ לְהַפְרִיד בֵּין רַחֵל וְלָאָה [= 274],
וְהַתְּעַבְרוּ בּוֹ שְׁתֵּי הַנְּשָׁמוֹת הַנּוֹרְאוֹת שֶׁל בָּלָק וּבְלָעִם [= 274].

וְכַעַת בְּפָרִשְׁת בָּלָק וּבְלָעִם, אָנוּ מְבַעְרִים מִן הָעוֹלָם אֵת שְׁתֵּי הַקְּלָפוֹת
הַנּוֹרְאוֹת שֶׁל בָּלָק בְּלָעִם [= 274], שֶׁהֵם הַשְּׂרֵשׁ שֶׁל "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּדֶךָ
עֶדְד" [= 274], אוֹמֵר רִשׁ"י: הוּא מִלֶּדֶךָ עִמְלֹק. שְׁנוֹצָר מִהַחֲבוּר שֶׁל בָּלָק
בְּלָעִם [= 274].

וְהַתְּקוּן: עַל יְדֵי שְׂאֲנוּ מְבַעְרִים מִן הָעוֹלָם אֵת שְׁתֵּי הַקְּלָפוֹת הַנּוֹרְאוֹת שֶׁל
בָּלָק בְּלָעִם [= 274], וּמַחְבְּרִים מַחְדָּשׁ אֵת רַחֵל לָאָה [= 274]. שְׁזָה סוּד
[מִכָּה ד, ח]: "וְאִתָּה מִגְדֵּל עֶדְד עַפְּל בַּת צִיּוֹן עֶדְדָה תֵּאִתָּה וּבָאָה הַמְּמֹשְׁלָה
הָרֵאשֶׁנָּה מִמְּלַכְת לְבַת יְרוּשָׁלַם", מִגְדֵּל עֶדְד [= 274] — סוּד הַגָּאֵלָה
שֶׁתְּהִיָּה עַל יְדֵי חֲבוּר רַחֵל לָאָה [= 274].

מֵאֲמָרוֹ — לְאִרְצֵי־יִשְׂרָאֵל הָרַב הַגָּאוֹן וְהַצַּדִּיק יִשְׁשַׁכָּר בְּעַר זְצוּק"ל [י"ג תמוז תשע"ג — תשפ"ג]

הָרַב הַגָּאוֹן יִשְׁשַׁכָּר בְּעַר הָגֵר הָיָה חַד בְּדָרָא בִּירְדֵיעַת כָּל הַשָּׁמַיִם וְכָל
אֲרֻבַּעַת חֲלָקֵי הַשְּׁלָחַן עֲרוּדָה, וְעַם פְּמִירְתּוֹ נִסְתָּם הַגּוֹלָל עַל אִישׁ
הָאֲשָׁכּוּלוֹת שֶׁבְּדוֹרְנוֹ.

וְכִמוֹהוּ בְּכָר לֹא יִהְיֶה עַד שִׁיבָא מִלֶּדֶךָ הַמְּשִׁיחַ בְּשֵׁנַת תַּחֲקַע"ב — שְׁתֵּי
יָדוֹת שְׁעָה לְפָנָי סוּיִם הָאֶלְפֵי הַשִּׁישִׁי.

וּבְזוֹכוֹת שְׁנַתְאֲבַל מְרָה בְּיוֹם קְדוּשׁ וְנוֹרָא זֶה, נּוֹבָחָה לְהַתְּגַלּוֹת מְשִׁיחַ 358
בֶּן 52 דְּוִיד 14 + 1 = 435, בְּהַרְפֵּ עֵינַי = 435, וּלְבַנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אָמֵן
נִצַּח סָלָה וְעַד.

הַמְּאָמְרִים בְּאֲרִיכוֹת עֲלוֹן "ה' הוּא הָאֱלֹקִים ה' הוּא הָאֱלֹקִים ה' הוּא הָאֱלֹקִים"

שיעורים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם חֲמִישֵׁי בֶּלֶק י' תַּמוּז תשפ"ג ב"מסבת חמש" לילדי תלמוד תורה 'נחמת ציון'

הִיְתָה עֲשׂוּיָה מְזֻהָב וְכֶסֶף, הָרָאֵשׁ מְזֻהָב הַגּוֹף מִכֶּסֶף הַרְגָלִים מְזֻהָב, וְכִשָּׁהוּא הָיָה צָרִיף לְצִאת לְמַלְחָמָה הוּא הָיָה מְזַמֵּן אֶת הַצָּפוֹר, קוֹרָא לְצָפוֹר, מְקַטֵּיר לָהּ קְטֹרֶת, וְהִיא הִיְתָה בָּאָה נְעַמְדַת עַל הַחֲלוֹן מוֹל הַשָּׁמֶשׁ, וְאָז הוּא הָיָה שׁוֹאֵל אוֹתָהּ אֶת כָּל הַשְּׂאֵלוֹת; אִם אֶפְשָׁר לְהִלָּחֵם עִם

"וַיֵּרָא בֶּלֶק בֶּן צָפוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֹמְרָיו" (בַּמִּדְבָּר כ"ב, א). שׁוֹאֵל הַזֶּהָר: מַה, הוּא הָיָה בֶּן שֶׁל צָפוֹר? "שָׂכֶם בֶּן חֲמוּר", הָיָה בֶּן שֶׁל חֲמוּר? "חֲנוּן בֶּן נָחֵשׁ", הָיָה בֶּן שֶׁל נָחֵשׁ? אֲלֵא, שֶׁהִיְתָה לוֹ צָפוֹר שְׂאֵתָהּ הוּא הָיָה מְכַשֵּׁף, הוּא הָיָה עוֹשֶׂה כְּשׁוּפִים, הָיָה מְקַרֵּיב לָהּ קְטֹרֶת¹, וְהַצָּפוֹר

מורא מקומות והערות

עֲשָׂבָא בְּפוּמִיָּה, (ס"א מפרח באוירא) מְצַפְצָפָא קַמִּיָּה. וְאֵעִיל לִיָּה בְּכֻלּוּב חַד. מְקַטֵּיר קְטֹרֶתִין קַמִּיָּה, וְאִיהוּ אוֹדַע לִיָּה פְּמָה מְלִין. עֶבֶד חֲרָשׁוֹי, וּמְצַפְצָפָא עוּפָא, וּפְרַח וְטָס לְגַבִּי גְלוֹי עֵינַם, וְאוֹדַע לִיָּה. וְאִיהוּ אֲתִי. וְכָל מְלוֹי בְּהָהוּא צָפוֹר הוּוּ.

[תרגום: בן צפור, כמו שאמרנו. אבל בן צפור ממש, שהרי כשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור. לוקח צפור, מכשכש בעשב, מפרח באויר, עושה מעשים ולוחש לחשים, ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפיך, (פורחת באויר) מצפצפת לפניו, ומכניסה בכלוב אחר. מקטיר קטרת לפניך, ומודיעה לו כמה דברים. עושה כשפיו, והעוף מצפצף, פורח וטס אצל גלוי עינים ומודיע לו, והוא בא. וכל דבריו באותה צפור היו.]

¹ זהר ח"ג בלק קפד, ע"ב (במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בֶּלֶק בֶּן צָפוֹר וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וַיֵּרָא, מֵאֵי רֵאִיָּה חָמָא. רֵאִיָּה וְדֵאֵי מִמֶּשׁ חָמָא בְּמִשְׁקוּפָא דְחִכְמָתָא, וְחָמָא בְּעֵינָיו. חָמָא בְּמִשְׁקוּפָא דְחִכְמָתָא, פְּמָה דְכְּתִיב, (בראשית כו) (ק"מ ע"ב) וַיִּשְׁקֹף אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. מֵאֵי בְּעַד הַחֲלוֹן. פְּמָה דְאֵת אָמַר (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקַפָּה וַתִּבְבֵּ אִם סִסְרָא (אלא) (ס"א ודאי) חֲלוֹן דְחִכְמָתָא דְזִנְבִי שׁוּלִיהוֹן דְכְּבָבִיא, וְאֵינָן חֲלוּנֵי דְחִכְמָתָא. וְחַד חֲלוֹן אֵיִתְ דָּל דְחִכְמָתָא בֵּיה שְׂרִיא, וְבָה חֲמִי מֵאֵן דְחָמִי בְּעֵקְרָא דְחִכְמָתָא. אוּף הֵכָא וַיֵּרָא בֶּלֶק, בְּחִכְמָתָא דִּלְיָהּ.

בן צפור, כמה דאמרנו. אבל בן צפור ממש, דהא חרשוי הוּו בכמה זנין דההוא צפור, נטיל צפור, מכשכש בעשבא, מפרח באוירא. עבד עובדין ולחיש לחישי, וההוא צפור הוּו אתי, וההוא

הָעַם הַזֶּה שֶׁהוּא בֹא לְהִלָּחֵם?²
כְּמוֹ סִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֲמָרִי — "עַל
כֵּן יֹאמְרוּ הַמְּשָׁלִים בְּאוֹ חֶשְׁבוֹן
תִּבְנֶה וְתִכְוֹנֵן עִיר סִיחוֹן" (בַּמִּדְבָּר כ"א,
כ"ו), "הַמְּשָׁלִים" זֶה בְּלַעַם וּבְעוֹר.

כִּי בְלַעַם, אוֹמֵר הָאָר"י בְּדָף ס"ב,
שֶׁהוּא הִיָּה הַגִּלְגּוּל שֶׁל לִבְנֵי,
גַּם נִכְד וְגַם גִּלְגּוּל, בְּעוֹר הִיָּה בֶן

שֶׁל לִבְנֵי, אִחַ שֶׁל רַחֵל.

עֲבָשׂוּ הוּא (בַּלֵּק) מִתְחִיל לְשָׂאֵל
שְׂאֵלוֹת אֶת הַצֹּפּוֹר. "וַיִּגַּר
מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעַם" (בַּמִּדְבָּר כ"ב, ג'), הוּא
אוֹמֵר לוֹ "רַבִּים" ³...

כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב בַּתְּנ"ךְ, "הַיּוֹם רַבּוּ
עֲבָדִים הַמִּתְפָּרְצִים אִישׁ
מִפְּנֵי אֲדָנָיו" (שְׁמוֹנָה א' כ"ה, י'), מַה

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

² זוהר ח"ג בלק כפד, ע"ב
ובזו"ג חרשין (ס"א דקסרי"א ל) דקסדי"א ל (נ"א
דכשדי"א ל) קדמא, אשכחן, דצפרא דא הוו
עבדי ליה בזמניו ידעו, מכסף מערב בדהבא,
רישא דדהבא. פומא דכסף. גרפוי מנחשת קלל
מערב בכסף. גופא דדהבא, נקודין דנוצי
בכסף. רגליו דדהבא. ושוניו בפומא לישון
דההוא צפור ידו"ע.

[ובמניו הפשפא (של קסרי"א ל) של קסדי"א ל
(נ"א כשדי"א ל) הראשון מצאנו, שצפור זו היו
עושים לו בזמנים ידועים מכסף מערב בזהב.
ראש מהב, פה מכסף, כנפים מנחשת קלל
מערכת בכסף, גוף מהב, נקודות של הנוצות
בכסף, רגלים מהב. ושמים בפה לישון של
אותה צפור ידו"ע.]

וְשָׁוִי לַהֲהוּא צִפְרָא בְּחִלּוֹן חַד. וּפְתַחֲזוּ כְּפוּי
לְקַבֵּל שְׁמֵשָׁא. וּבְלִילֵיא פְתַחֲזוּ כְּפוּי לְסִיְהָרָא.
מִקְטָרִיו כְּטָרְתִּיו, וְעַבְדִּיו תְּרַשִׁין, וְאוּמָאָן
לְשִׁמְשָׁא. וּבְלִילֵיא אוּמָאָן לְסִיְהָרָא, (דף קפ"ה
ע"א) וְדָא עַבְדִּין שְׁבַעֲה יוֹמִין. מִכָּאן וְהִלָּאָה,
הַהוּא לִישָׁנָא מְכַשְׁשָׁא כְּפוּמָא דְהַהוּא צִפְרָא,
נִקְדִין לַהֲהוּא לִישָׁנָא בְּמַחְטָא דְדַהֲבָא, וְהִיא
מְמַלְלָא רַבְרָבָן מַגְרָמָה, וְכֵלָא הוּה יָדַע בְּלֵק
בְּצִפּוֹר דָּא (דא"א). עַל דָּא בֶן צֹפּוֹר, וּבְגִין כִּף
חֲמָא, מַה דְּבַר נֶשׂ אַחֲרָא לֹא יָכִיל לְמַנְדַּע, וְלֹא
יָכִיל לְמַחְמֵי.

[תרגום: ושמים אותה צפור בחלון אחד,
ופותחים חלונות מול השמש, ובליילה פותחים

חלונות ללבנה, מקטרים קטרת ועושים
כשפים, ומשביעים את השמש, ובליילה
משביעים את הלבנה, ואת זה עושים שבעה
ימים. מכאן והלאה אותה לישון מכשפשת בפה
של אותה צפור, נוקדים אותה לישון במחט זהב
והיא מדברת גדולות מעצמה, והכל היה יודע
בלק מצפור זו (דא"א). לכן בן צפור, ומשום זה
רצה מה שאיש אחר לא יכול לדעת ולא יכול
לראות.]

³ זוהר ח"ג בלק כפד, ע"ב
וכל חכמתא דהוה ידע, בההוא צפור הוה ידע.
והכי הוה עבדי. גוזין כמיה, וקטיר קטרתא חפי
רישיה, וגוזין ואמר. איהו אמר העם, וצפרא
אתיב ישראל, איהו אמר מאד, וצפרא אתיב
רב. על שום רב עלאה דאזיל בהו. שכעין זמניו
צפצפו דא ודא. איהו אמר דל, וצפרא אמר רב.
כדין דחיל, דכתיב ויגר מואב מפני העם מאד כי
רב הוא, רב הוא ודאי.

[תרגום: וכל החכמה שידע, באותה צפור היה
ידע. וכך היה עושה: גוזין לפניו ומקטיר קטרת,
מכסה ראשו וגוזין ואמר. הוא אמר העם,
והצפור משיבה ישראל. הוא אמר מאד,
והצפור משיבה רב, על שום הגדול העליון
שהולך אתם. שבעים פעמים צפצפו זה זה.
הוא אמר דל, והצפור אומרת גדול. ואז פחד,
שפתוב ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא.
רב הוא ודאי.]

כתוב בתנ"ך בשמואל בשמואל א', שהיה מנהג של עבדים לברח מהאדונים, להתפרץ, למרד, להרג לאדונים את הבנים ואת הבנות, זה ככה היה כפשוטו, כמו שהיה ספרטאקוס ברומא — עשר אלף עבדים התמרדו בראשו של ספרטאקוס, והרגו את כל הילדים של האדונים, את הנשים שלהם, והתקדמו לעבר רומא — לכבש את רומא, כמו עכשיו היה "וגנר" אחד, הוא רצה לכבש את מוסקבה. אז זה בכל דור זה ככה, יש תמיד מישהו שקם, מישהו אמיץ שהוא רוצה לכבש את כל העולם.

אז לכן אומר... לכן התגלגל בנבל, עכשיו מתחיל התקונו של בנבל, אז בנבל הנ' קודם לל' ב', כי נ' זה שערי בינה, ול"ב זה ל"ב נתיבות חכמה, ועכשיו [בנבל] הנ' קודמת לל' ב', והב' קודם לל', הכל התהפך, הוא "כלו הפך לכן טהור הוא" (ויקרא יג, א), כי כשלבן בא בתור נבל אז התהפכו כל האותיות, התחיל התקונו הראשון שלו בנבל הכרמלי, נבל — "איש בליעל"

ולכן ה' שלח את כל הברכות [לעם ישראל] דרך בלעם, "כנחלים נטיו כגנת עלי נהר כאהלים נטע ה' כארזים עלי מים" (במדבר כד, ו), כל הברכות הכי חשובות... משה רק אומר קללות, חצי האזינו זה קללות, בלעם אומר רק ברכות.

אבל "נעתרות נשיקות שונא" (משלי כז, ו), "נאמנים פצעי אוהב ונעתרות נשיקות שונא", אז מתו עשרים וארבע אלף, בתוך שניה מתו עשרים וארבע אלף, זה לא עבר חמש דקות ומתו עשרים וארבע אלף. כמוכן ששמעון עשה תשובה, לכן שמעון הוא בראש הר גרזים, כל אחד יראה לסע אחרי השעור להר גרזים, שמה להתפלל, להגיד תקונו הכללי, אז שמה כל עם ישראל נסע להר גרזים, ושמעון עומד בראש הר גרזים, ראובן בראש הר עיבל, איך שמעון זוכה? שמעון הוא ההכי

אֲלִישֶׁע, וַיֵּשׁ כַּרְמֶל" מִדְרוֹם
 לְחֶבְרוֹן, "וְהָאִישׁ גָּדוֹל מְאֹד וְלוֹ
 צֵאן שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וְאַלְף עֲזִים"
 — אֲלָף עֲזִים הָיָה לוֹ, וּשְׁלֹשֶׁת
 אֲלָפִים כֶּבֶשִׁים, וְעִכְשָׁיו חַג הַגָּז,
 רַבִּי נִתָּן מְסַבֵּיר בְּרֵאשִׁית הַגָּז,
 שָׂאז אֶפְשָׁר לִפְעַל אֶת כָּל
 הַיְשׁוּעוֹת, "וַיְהִי בַגָּזז אֶת צֵאנוּ
 בַּכַּרְמֶל, וְשֵׁם הָאִישׁ נָבֶל" — הוּא
 הָיָה גִלְגּוּל שֶׁל לֶכֶן, "וַיִּשֶׁם אֶשְׁתּוֹ
 אֶבְגִּיל וְהָאִשָּׁה טוֹבַת שְׁכָל",
 כְּתוּב "בֵּית וְהוֹן נִחְלַת אָבוֹת
 וְמָה' אִשָּׁה מְשַׁכֶּלֶת" (מְשָׁלֵי יט, טז),
 "וְהָאִישׁ קָשָׁה וְרַע מְעַלְלִים וְהוּא
 כְּלָבִי" — מִמְשַׁפַּחַת כָּלֵב.

"וַיִּשְׁמַע דָּוִד בַּמִּדְבָּר כִּי גִזַּז נָבֶל
 אֶת צֵאנוּ, וַיִּשְׁלַח דָּוִד

גָּרוּעַ מִכָּל הַשְּׂבָטִים, זִמְרִי בֶן
 סְלוּא, עֹשְׂרִים וְאַרְבַּע אֲלָף מִתִּים,
 אִז אֵיךְ הוּא זָכָה לָזֶה? אֵלֹא הוּא
 רָאָה שְׁמִתּוֹ עֹשְׂרִים וְאַרְבַּע אֲלָף
 בְּשִׁנְיָה, זֶה לֹא כְמוֹ שֶׁקָּרַח — מֵת
 לְמַחְרָת, זֶה תְּמִיד אֲנָשִׁים מִתִּים
 אַחֲרֵי שָׁנָה — שְׁנָתִים — שְׁלֹשׁ,
 אֲבָל פֹּה מִתּוֹ בְּתוֹךְ שְׁנֵי עֹשְׂרִים
 וְאַרְבַּע אֲלָף, דְּבָר כְּזֶה לֹא הָיָה
 מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם. כָּל שְׂבָט שֶׁמְעוֹן
 עָשָׂה תְּשׁוּבָה, הוּא זָכָה לְעֵלוֹת
 לְהַר גְּרִזִים, לְכַרֵּף אֶת עַם יִשְׂרָאֵל,
 הַבְּרָכוֹת שְׁלוּ...

עִכְשָׁיו אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּ"וְאִישׁ
 בְּמְעוֹן וּמְעַשְׂהוֹ בַּכַּרְמֶל"
 (שְׁמוֹנָל א' כה, ב), יֵשׁ שְׁנֵי "כַּרְמֶל", יֵשׁ
 "הַר הַכַּרְמֶל" — שֵׁם קְבוּר

הוא אָמַר: אַתָּה כָּלֵב בֶּן כָּלֵב, לָךְ
רַק רֵאוּי מַקָּל, אִזּוּ הוּא לְקַח מַקָּל
וְהוּא הַתְּקַדֵּם עִם הַמַּקָּל, עִם
הַמַּטָּה. אִזּוּ הֵיוּ... כִּי כָּל הַגּוֹיִם זֶה
לֹא יוֹתֵר מִכָּלְבִּים.

אִזּוּ [דוֹד אָמַר לְשִׁלְחוֹ לוֹמַר
לְנָבִל:] "לֹא הִכְלַמְנוּם וְלֹא
נִפְקַד לָהֶם מְאוּמָה כָּל יְמֵי הַיּוֹתֵם
בְּכַרְמֶל, שְׁאַל אֶת נַעֲרֶיךָ וַיְגִידוּ
לָךְ" שְׁאַנְחֵנוּ שְׁמַרְנוּ עֲלֵיהֶם, שֵׁשׁ
מֵאוֹת חִילִים שְׁמְרוּ עַל הַצֹּאן,
שָׁלַשׁ אֶלְפֵי כִבְשִׁים אֶלְפֵי עֲזִים
צְרִיכִים אֶלְפֵי שׁוֹמְרִים, שֶׁהַזֹּאבִים
לֹא יֵאכְלוּ אוֹתָם, וְלֹא אַרְיוֹת, וְלֹא
דְבִים, וְלֹא יִבְאוּ שׁוֹדְדִים.

"וַיִּמְצְאוּ הַנְּעָרִים חֵן בְּעֵינֶיךָ כִּי
עַל יוֹם טוֹב בָּנוּ תָּנָה נָא

אֶת אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדָךְ לְעַבְדֶּיךָ
וּלְבַנְךָ לְדוֹד", אֲנִי הִבֵּן שְׁלֹךְ אֶתָּה
אָבָא שְׁלִי, אֵיךְ דוֹד אֶהֱב אוֹתוֹ,
אֲנִי הִבֵּן שְׁלֹךְ וְאֶתָּה תִּהְיֶה אָבָא
שְׁלִי, כְּכֹר אֵין לוֹ אָבָא, כְּכֹר אָבָא
שְׁלוֹ נִהְרַג, כְּכֹר מְלֶךְ מוֹאָב הִרְג
אֶת אָבָא שְׁלוֹ [— יִשְׂרָאֵל], הִרְג אֶת
רוּחַ, הִרְג אֶת הָאֲחִים שְׁלוֹ, נִשְׁאַר
יְלִד יְחִיד, יְלִד יְתוֹם, [נִכְעַת אוֹמֵר
דוֹד לְנָבִל:] אֲנִי רוּצָה לְהִיּוֹת
הַיְלִד שְׁלֹךְ, אֶתָּה כְּזֶה אָדָם טוֹב,
כְּזֶה אָדָם מְתוֹק, בֵּא אֲנִי יִהְיֶה הִבֵּן

עֲשֶׂרָה נְעָרִים וַיֹּאמֶר דָּוִד
לְנְעָרִים" מַה הוּא אוֹמֵר לְנְעָרִים?
— הַיּוֹם זֶה יוֹם גְּדוֹל, זֶה הִיָּה
רֵאשׁ הַשָּׁנָה, עוֹד לֹא הִיָּה שְׁמוֹנָה
עֲשָׂרָה, עוֹד לֹא הִיָּה [תַּפִּילַת]
מוֹסָף, אָבֵל הִיָּה תְּקִיעַת שׁוֹפָר,
גְּמֵרוֹ תְּקִיעַת שׁוֹפָר — מֵאָה
תְּקִיעוֹת, עֲכָשְׁיוּ צְרִיכִים לְעֲשׂוֹת
סְעוּדָה. [עַל כֵּן אָמַר לָהֶם דוֹד:]
"עֲלׇוּ כְרַמְלָה] וּבִאתֶם אֵל נָבֵל
וּשְׂאֵלְתֶם לוֹ בְּשֵׁמִי לְשָׁלוֹם,
וְאָמַרְתֶּם כֹּה לַחֲי וְאֶתָּה שְׁלוֹם
וּבִיתְךָ שְׁלוֹם וְכֹל אֲשֶׁר לָךְ שְׁלוֹם,
וְעַתָּה שְׁמַעְתִּי כִּי גִזְזִים" — הַיּוֹם
חַג הַגִּזּוּ, גִּזְזִים שְׁלַשׁ אֶלְפֵי
כִּבְשִׁים, אֶלְפֵי עֲזִים, "עַתָּה הִרְעִים
אֲשֶׁר לָךְ הֵיוּ עֲמָנוּ" — שְׁמַרְנוּ
עֲלֵיכֶם.

דָּוִד הִיָּה לוֹ שֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ, שֵׁשׁ
מֵאוֹת חִילִים, כָּלֵם חוּגְרֵי
חֶרֶב, כָּל אֶחָד יָכוֹל לְהִרְג אֶלְפֵי
אִישׁ בְּשָׁנָה אַחַת, כְּמוֹ דָּוִד אֶת
גְּלִיתָ, שֶׁהוּא רַק לְקַח מַקָּל. הוּא
אָמַר זֶה כָּלֵב בֶּן כָּלֵב, אֲנִי אֶעֱשֶׂה
לוֹ "קִישָׁטָא", אָבֵל גְּלִיתָ אָמַר לוֹ:
עַל זֶה אֲנִי לֹא מוֹחֵל לָךְ, הַכֹּל אֲנִי
מוֹכֵן לְמַחֵל לָךְ, אָבֵל שְׂאֵתָה בָּא
אֵלַי עִם מַקָּל — כְּאֵלֶּה בּוֹשׁוֹת
אֶתָּה עוֹשֶׂה לִי, מַה, אֲנִי כָּלֵב?!

שְׁלֵה וְאַתָּה תִּהְיֶה הָאָבָא שְׁלִי.
**"וַיֵּבְאוּ נַעֲרֵי דָוִד וַיִּדְבְּרוּ אֶל נָבִל
כָּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה" —**
דָּוִד רוֹצֵה לִּהְיוֹת הַבֵּן שְׁלֵה,
תֵּאֲמַץ אוֹתוֹ, הוּא יִשְׁמַע בְּקוֹלְךָ,
**"בְּשֵׁם דָּוִד וַיִּנּוּחוּ. וַיַּעַן נָבִל אֶת
עֲבָדֵי דָוִד וַיֹּאמֶר: מִי דָוִד?!" מִי
זֶה דָּוִד?! לֹא מִכִּיר אוֹתוֹ! מִי
דָּוִד?! פֶּרָא אָדָם! כְּמוֹ שֶׁאָמַר לוֹ
[אַלְיָאָב]: "אִישׁ בְּלִיעֵל, אֶתָּה רַע
לָב." מִי זֶה דָּוִד?! מִי מִכִּיר אֶת
דָּוִד?! "וּמִי בֶן יֵשׁוּ, הַיּוֹם רַבּוּ
עֲבָדִים הַמִּתְפָּרְצִים אִישׁ מִפְּנֵי
אֲדָנָיו" — בָּאִים עֲבָדִים,
מִתְפָּרְצִים, וּמוֹרְדִים בְּאֲדוֹנֵים
שְׁלֵהם, הוֹרְגִים לָהֶם אֶת הַיְלָדִים
שְׁלֵהם.**

עַם" זֶה אֶסְפְּסוּף, "עַם" זֶה עַרְב
רַב, אֲנִי לֹא יוֹדַע מֵאִיפֹה הֵם
הַגִּיעוּ, הֵם הָיוּ עֲבָדִים שְׁפָלִים,
הָיָה לָהֶם אֲדוֹנִים, הָיוּ אֲנָשִׁים
מְנַמְסִים, הָיוּ אֲנָשִׁים קְדוּשִׁים,
שָׁמְעוּ בְּקוֹל הָאֲדוֹנִים שְׁלֵהם,
210 שָׁנָה הָיוּ עֲבָדִים, פִּתְאֹם הֵם
הִתְפָּרְצוּ, הִרְגוּ אֶת הָאֲדוֹנִים
שְׁלֵהם, הִטְבִּיעוּ אוֹתָם בַּיָּם,
וְעַכְשָׁיו הֵם בָּאִים אֵלֵינוּ, "וַיִּגַּר
מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעָם" (בַּמִּדְבָּר כֵּב, ג), אֶת
כָּל זֶה הוּא אוֹמֵר לְצַפּוֹר: תִּשְׁמְעֵי
צַפּוֹר מֶה קוֹרָה כָּאן, יֵשׁ פֹּה עַם
שֶׁל עֲבָדִים, עַם שֶׁל אֶסְפְּסוּף, עַם
שֶׁל עַרְב רַב, שֶׁרַבּוּ...

אִזּוֹ אוֹמֵרֵת לוֹ הַצַּפּוֹר: זֶה לֹא
עֲבָדִים, זֶה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם
קִבְּלוּ תוֹרָה, יֵשׁ לָהֶם תוֹרָה, אָמְרוּ

וְזֶה מֶה שֶׁעַכְשָׁיו אוֹמֵר (לְגוֹ)

הם עוברים שם מצד מזרח בגבול שלך, לא נוגעים בך! "ובלק בן צפור מלך למואב בעת ההיא" — פתאם הוא רואה שהצפור נשרפים לה הכנפים (מובא בזהר בהערה בתחילת השיעור), ואז היא אומרת לו: אתה לא תוכל בשום אופן לכבש אותם, חבל לך להתחיל אתם."

"וישלח מלאכים אל בלעם בן בער פתורה אשר על הנגה ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ" — לא רואים את הארץ, הם בסך הכל שש מאות אלף, אתה עשור מליון והם שש מאות אלף, מה אתה מפקח מהם? "והוא ישב ממלי" — הוא ידע שכל יהודי יכול להרג אלף גוים, כל יהודי.

"ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נכה בו" — מה זה "נכה"? [היה צריך לומר] "אכה". כל זה שואל הזהר בבלק, מה זה "נכה"? בלק, הם לא באו לבלעם, בלעם גר בהררי קדם, בהרי חשף הוא גר שם, הררי קדם זה עזא ועזאל אומר

"נעשה ונשמע" (שמות כד, ז), לך הציעו את התורה ואתה לא הסכמת, אמרת "אין לי כח, אני חלש, אני אדם מסכן", הם הסכימו, צעקו "נעשה ונשמע", הם עומדים בגבורה, הם גבורי חיל.

"ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבתנו כלחך השור את ירק השדה" (במדבר כב, ד) — הם הולכים לעשות סוף מכל העולם, הם הולכים... בסך הכל כתוב "אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה" (דברים ב, ט), אסור להלחם אתם, מה אתה מפקח מהם? ! מה בלק בכלל מזדעזע כאן? ! מה אכפת לו? ! הם רוצים לעבר, הם גם לא נכנסים לתוך שטח מואב, הם הולכים מסביב. כל אחד יכול לראות מפה בבית, יש "מואב", זה מנחלי ארנן זה מואב, דרומה זה מואב צפונה זה עמון, והם הולכים להקיף את עמון ומואב, לא לגעת, לא תתגר בם מלחמה, "אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה", ויצאה בת קול "אסור להלחם אתם". מה בלק בכלל אכפת לו מה שקורה כאן? ! אז

הַעֵץ חַיִּים בְּדֶף ס"ב, בְּלֶעָם הָיָה הוֹלֵךְ לְהַרְרֵי קָדָם לְלַמֵּד פְּשׁוּפִים מֵעֵזָא וְעֵזָאל, כִּי ה' קָשֶׁר אוֹתָם בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל בְּרִזָּל, כִּי אֵיךְ שֶׁהֵם יָרְדוּ אִזּוֹ הֵם חָטְאוּ אִזּוֹ הוּא קָשֶׁר אוֹתָם בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל בְּרִזָּל, שֶׁם אוֹתָם בְּהֵרִי חֶשֶׁף — הַרְרֵי קָדָם — "מִן אָרֶם יִנְחַנֵּי בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאֵב מֵהַרְרֵי קָדָם לְכָה אָרָה לִי יַעֲקֹב וְלְכָה זַעֲמָה יִשְׂרָאֵל", מֵה זֶה "הַרְרֵי קָדָם"? "הַרְרֵי קָדָם" זֶה הָרִי חֶשֶׁף, מְקוֹם שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ לֹא מְאִירָהּ בְּכָלֵל, וְשָׁמָּה נִמְצָאִים עֵזָא וְעֵזָאל, וְשָׁמָּה בְּלֶעָם הוֹלֵךְ כָּל יוֹם לְלַמֵּד פְּשׁוּפִים חֲדָשִׁים. "כִּי יִדְעֹתִי אֵת אֲשֶׁר תִּבְרָךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תֹּאֵר יוֹאֵר.

וַיִּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאֵב וְזִקְנֵי מְדִיָּן וַיִּקְסְמוּם" — מֵה זֶה "קְסָמִים"? אִזּוֹ, אֶלֶּא בְּלֶק וּבְלֶעָם הֵם הָיוּ הַקּוֹסְמִים הַכִּי גְדוּלִים בְּעוֹלָם, בְּלֶק שׁוֹלַח לְבַלְעָם "קְסָמִים", מֵה הֵם הַ"קְסָמִים" הָאֵלֶּה? אֵיךְ עוֹשִׂים "קְסָמִים"? אִזּוֹ אוֹמֵר הַזֹּהָר, כָּל זֶה הַזֹּהָר בְּבִלֶק, "קְסָמִים" זֶה עֹשִׂבִים מִיַּחְדִּים שְׂאֵתָם עוֹשִׂים אֵת כָּל הַפְּשׁוּפִים, וְחוּץ מִזֶּה לּוֹקְחִים

חֲבִית גְּדוּלָּה, חֲבִית גְּדוּלָּה, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב בְּתִהֲלִים פָּרָק ס, תִּכְרָף נִקְרָא תִּהֲלִים, חֲבִית — מְמַלְאִים אוֹתָהּ בְּרָאשֵׁי נְחָשִׁים, שׁוֹחֲטִים אֶלֶף נְחָשִׁים, תּוֹפְסִים נְחָשִׁים — אֶלֶף נְחָשִׁים, שׁוֹחֲטִים לְתוֹךְ הַחֲבִית, וּבְחֲבִית הַזֹּאת מְכַנְיָסִים אֶלֶף נְחָשִׁים, וְאִזּוֹ כָּל מֵה שֶׁמְכַשְׁפִּים — כָּל מֵה שְׂאוּמְרִים — כָּל מֵה שְׁלּוּחֲשִׁים — מִתְקִים.

וְעַכְשָׁיו בְּלֶק שׁוֹלַח לְבַלְעָם, בְּלֶק שׁוֹלַח לְבַלְעָם חֲבִית מְלֵאָה נְחָשִׁים, מְלֵאָה רְאשִׁים שֶׁל נְחָשִׁים — "קְסָמִים בְּיָדָם", שֶׁהוּא יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת, שֶׁהוּא יַצְלִיחַ בְּכַשׁוּפִים שָׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב "עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמְּשָׁלִים בְּאוֹ חֶשְׁבוֹן תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן עֵיר סִיחׁוֹן", מֵה אוֹמֵר רַשִׁ"י? קָרָאנוּ אֵת זֶה בְּחֻקָּת, מִי זֶה הַ"מְשָׁלִים"? זֶה בְּלֶעָם וּבְעוֹר, כִּי ה' סִדֵּר שְׁסִיחׁוֹן יִכְבֹּשׁ אֵת מוֹאֵב מֵאַרְבֵּן עַד יִבְק, אַחֲרָי זֶה מִיִּבֶק עַד הַכְּנִרַת עַד הַגְּלַעַד זֶה הוּא כְּבֶשׂ מַעֲמוֹן, וְהוּא כְּבֶשׂ אֵת הַבֶּשֶׂן, וְעוֹג כְּבֶשׂ אֵת הַבֶּשֶׂן — זֶה גַם כֵּן מַעֲמוֹן, מֵהָאִמּוּרִי, מֵהַגְּשׁוּרִי, וְעַכְשָׁיו אַחֲרָי שְׁסִיחׁוֹן כְּבֶשׂ אֵת מוֹאֵב וְעַמּוֹן וְגַם כֵּן עַג מְלֶךְ הַבֶּשֶׂן כְּבֶשׂ

את הבשן, עכשיו אפשר לצאת
למלחמה, וככה יצאו להלחם.

פי בעמון ומואב אסור להלחם,
פי לוט היה תלמיד של
אברהם, היה התלמיד הכי טוב,
הוא יצא לתרבות רעה.

אדם יכול להיות התלמיד הכי
טוב, וכשהוא נהיה בר
מצוה הוא יוצא לתרבות רעה.
לכן אומרים שכשאדם נעשה בר
מצוה צריך לעשות "קריעה",
הוא גוזז את הפאות, הוא קונה
איפון, הוא כבר "נהיה בר
מצוה" הוא כבר "גדול" הוא
כבר "עצמאי", אז ברגע שלוט
נהיה בר מצוה, הוא כבר נהיה
גדול, עד אז הוא היה טאטאלע
של אברהם, אז הוא נהיה גדול,
אז הוא כבר קנה איפון, והוא
כבר גזז את הפאות, והוא הלך
לגור בסדום, נוסעים למיאמי,
נוסעים לפה, לשם, לאמריקה,
כבר נהיים "בחורים גדולים",
לא פותחים ספר.

אבל עד אז הוא היה התלמיד
הכי טוב של אברהם
אבינו, היה לו את הדיוקן של
אברהם אבינו, אז ה' שומר לו

בשביל זה שהוא היה עד גיל 13
שהוא היה תלמיד של אברהם
אבינו אז ה' אומר "אל תצר את
מואב ואל תתגר בם מלחמה",
וגם בעמון "אל תצר את בני
עמון" — אסור לה לגעת בפנים
של עמון, פי הם היו תלמידים
של אברהם אבינו, איי הוא כבר
נהיה פרוחח, הוא כבר נהיה
שבבניק, אבל ה' שומר לו חסד
נעורים, שומר לו חסד נעורים,
גם לעמון וגם למואב.

ועכשיו עם ישראל מתקדם ולא
נוגעים במואב, אז מה
אתה נזעקת? מה קורה לה? מה
אתה לא יכול לישן בלילה?
תישן טוב! למה אתה לא יושן?
למה אתה מחפש לקלל? אתה
עושה חבית עם קסמים, אתה
חותך, תופס אלף נחשים, חותך
להם את הראשים, ממלא את
החבית בקסמים, כמו שכתוב
בתהלים ס' שם כתוב כל הספור.

אז בתהלים ס' כתוב כאן אחרי
זה זה חוזר פעם שניה בפרק
קח על תהלים ס', "למנצח על
שושן עדות מכתם לדוד ללמד,
בהצותו את ארם נהרים ואת ארם
צובה וישב יואב ויך את אדום

בגיא מלח שנים עשר אלה, אלהים זנחתנו" — זנחתנו? — [הוא אומר] "זנחתנו"? כי הוא כבר רוצה להתקדם, הוא כבר הגיע לפרת. דוד כל יום הוא שואל שאלה: כבר אפשר להתקדם עד הפרת? אפשר לכבש את דמשק? אפשר לכבש את ארם צובה? — ה' אומר לו: כן, את ארם צובה מתר, את ארם נהרים מתר. עכשיו הוא רוצה להתקדם, הוא רוצה ללכת הלאה. אז ה' אומר לו: די, דוד מספיק, מספיק, עוד מעט כלם יעבדו עבודה זרה, כלם יהיו פה שבבניקים, ויצטרכו להחזיר את השטחים, הגוים ינצחו את היהודים.

זה שיהודי מנצח גוי זה כי הוא שומר תורה, ברגע שהוא כבר נהיה שבבניק גויז את הפאות טס לאמריקה אז אין לו שום זכות, אז מיד יש לו תאונות דרכים, הוא נוסע באופנוע — הוא נהרג, הוא לא מבין מדוע, כי הוא נהיה שבבניק, הוא נהיה. נכון שהוא התלמיד הכי טוב שבישיבה, והוא הכי צדיק, והוא הכי קדש קדשים, אבל ה' 'מקצר' לו את הדרך לגן עדן, הוא רואה שהוא נהיה שבבניק אז ה' 'מקצר' לו את הדרך. כמו הערביים, עכשיו ביום שלישי בבקר הרגו שלשה ערביים, כי אצל הערביים פשוט 'מקצרים' את הדרך, הם שולחים ישר אנשים לגן עדן, כל יום

"לי גלעד" — כבשתי את גלעד,
 "ולי מנשה ואפרים מעוז
 ראשי יהודה מחקקי, מואב —
 סיר רחצי", מה זה "סיר רחצי"?
 אנחנו לומדים את זה בתור משל,
 מואב סיר רחצי, שמואב יהיה
 אמבטיה של דם — מרחץ דמים,
 אני אעשה ממואב, כתוב שלישי,
 כתוב שני שלישי להמית ושלישי
 להחיות אני אחסל את מואב,
 אהפך אותם למרחץ דמים —
 לאמבטיה של דם, שהזהר אומר:
 לא, זה כפשוטו ממש, "סיר
 רחצי" זה כפשוטו — סיר, זה
 הסיר הזה שדברנו מקדם —
 ה"קסמים", שסיר מלא נחשים...

או בלק אומר לבלעם: עכשיו
 אין בעיה, עכשיו לא באים
 לכבש אותנו, לא באים להלחם
 אתנו, [כי כתוב] "אל תצר את
 מואב ואל תתגר בם מלחמה",
 אבל; מה יהיה בעוד 400 שנה?
 עכשיו נכנסים לארץ, עוד 400
 שנה הולך להולד אחד פרא
 אדם, קוראים לו "דוד המלך",
 פרא! הפרא שבפראים! כל מכה
 שלו זה אלף איש. גלית — דוד
 יוצא אליו עם מקל, דוד אומר לו
 "קישטא, קישטא, קישטא, תעוף

שולחים, אנחנו לא צריכים להרג
 אותם הם הורגים את עצמם, הם
 יודעים שפה בעולם הזה כלם
 שבבניקים — שולחים אותם לגן
 עדן.

"אלהים זנחנו פרצתנו אנפת
 תשוב לבנו". מה זה
 הולך כאן? ה' אומר לו: גמרנו,
 הגעת עד הפרת, אולי גם עד
 החידקל, מספיק דוד, מספיק, לך
 אחורה, תחזור, אחורה פנה.
 "הרעשתה ארץ פצמתה רפה
 שבריה כי מטה" אז כל זה היה
 קפיצת הדרך, הוא עשה את זה
 בקפיצת הדרך, הוא קפץ את כל
 הארץ, היה לו קפיצת הדרך, הוא
 כבש עד הפרת ביום אחד.

"הראית עמך קשה השקיתנו יין
 תרעלה, נתתה ליראיך
 גם להתנוסס מפני קשט סלה,
 למען יחלצון ידידיך הושיעה
 ימינה וענני, אלהים דבר בקדשו
 אעלזה אחלקה שכם" — הוא
 כבש את שכם, לא כמו שובו
 בנים — פחדנים מוגי לב, לא
 נוסעים לשכם [אלא:] "אחלקה
 שכם" — אני אכבש את שכם,
 "ועמק סכות אמדד" — כבש את
 סכות.

מפה". הוא אומר: מה אתה בא אלי עם מקל, אתה לא מתביש, ככה נותנים כבוד למלך?

אפלו משה רבינו נתן סטירה לפרעה, כתוב בגמרא

זבחים⁴, (אני לא פתתי את זה, אתם לא מקליטים אותי, אתה לא מקליט אותי, נכון? אז הוא נתן סטירה לפרעה, אני לא רוצה שתקליטו את זה, פי אחר כך לאמרו שאני נתתי את הסטירה), הוא נתן לו סטירה ואמר לו "מחר אתה תבא אלי", הוא [פרעה] אומר לו [למשה]: "לך מעלי השמר לך אל תסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות" (שמות י', כח). [אמר לו משה:] יותר אני לא אראה אותך, א-ת-ה תראה אותי, תבא תבקר אני אכין לך עוגות אני אכין לך שניצל, אני אכין לך פיצה, הוא אומר: אני לא יודע אם ככה מדברים עם מלך, מחר תבא אלי, אני לא יודע, (אני לא בענין, אותי אתם לא מקליטים, אני לא רוצה בעיות עם פרקליטות, בעיות עם, כבר הייתי בקלא שנתים - מספיק לי. אז

הוא אמר לו) הוא נתן לו סטירה ואמר: מחר אתה תבא אלי, אני כבר לא אבא אליך יותר. ככה לא מדברים למלך, אני מצטער.

על כל פנים אז אומר הזהר שבכלל הבעיה לא עכשיו [בזמן כבוש הארץ], בלק אומר לבלעם: עוד 400 שנה לא ישאר זכר ממואב, יבא אחד פרא אדם ויכרית את מואב, וההכי גרוע — שהוא יוצא מאתנו, שתהיה איזה אשה (- רות המואבית) מסכנה, פושעת, ברברית, שבבניקית, והיא תתחתן עם אחד בעז, ואז הם יביאו ילד בשם עבד, ואחד בשם ישי, ואחרי זה הם יביאו עוד ילד בשם דוד, והוא יכלה את מואב. אז מה עושים עכשיו?!

אמר לו בלעם: את החבית של הנחשים שאתה שולח לי, תטמין את זה בקדש קדשים, תטמין את זה בתוך בית המקדש, תטמין את זה, תחפר בארץ,

❁ מראי מקומות והערות ❁

פנים ורבי יוחנן אמר רשע הוא והעז פניך בו איפוך א"ר ינאי לעולם תהא אימת מלכות עליך דכתיב וירדו כל עבדיך אלה אלי ואילו לדידיה לא קאמר ליה

⁴ זבחים קב, ע"א

ויצא (משה) מעם פרעה בחרי אף ולא א"ל ולא מידי אמר ריש לקיש סטרו ויצא ומי אמר ריש לקיש הכי והכתיב ונצבת לקראתו על שפת היאור ואמר ריש לקיש מלך הוא והסביר לו

לחפש את הסיר הזה — כפשוטו, זה לא משל שמרמז על אמבטיה של דם, אז אומר הזהר: יש סיר עם נחשים, ואת הסיר הזה גלה דוד, ולכן הוא חפר ל- 1500 אמות, וזה שהוא אומר: אני מצאתי את הסיר הזאת, ואני בונה את בית המקדש, במהרה בימינו אמן.

שיעור יום שני כג סיון לאנשי בית שקמה

קרח היה יותר מחמיר ממה שרבונו הוא רצה טלית שכולה תכלת, ה' אמר לו מספיק חוט אחד, הוא אמר חוט אחד זה קשה נראה אם יהיה לכם חוט אחד ולפי הראב"ד צריך שני חוטים אבל לפי הרמב"ם חוט אחד.

את תקוות חוט השני כתוב אצל רחב, תקוות חוט השני ואחרי זה כתוב תקוות השני כי

תטמין עמק עמק שלא ימצאו אותה, וכרגע שיבנו בית מקדש — הוא יחרב, הוא יפל, הוא יקרס. קח את החבית עם הנחשים, ותטמין אותה עמק עמק בארץ — 1500 אמה.

כמו שכתוב בגמרא ספה וסנהדרין, שכשדוד כרה שיתין, כשהוא כרה את השיתין הוא רצה להגיע לתהום, אבל הזהר אומר: לא, השיתין האלה זה היה למצא את החבית הזאת. דוד ידע, דוד הוא הנין של רות, הוא יודע שאי אפשר לבנות בית מקדש כל זמן שיש בקדש קדשים יש שם חבית עם נחשים, בתוך קדש קדשים, הוא ידע איפה קדש קדשים, הוא ידע איפה אבן שתיה, שם הוא הכניס חבית עם נחשים שברגע שיבנו בית מקדש הוא יחרב על המקום, הוא יתמוטט.

אז דוד המלך הולך עכשיו

את החוט רק רחב יכולה להוציא את החוט כמו שכתוב וסכת ושמט שמלותייך עלייך, ש'רות [המואבית] היא פשטה את כל הבגדים (- בגדי מלכות) שלה [שהרי הייתה מזרע מלכות מואב], אדם צריך לפשוט את כל הגוף שלו שלא ישאר לו גוף בכלל.

וזה המחלוקת בין האחים על אבר מן החי⁵, אסור לאכול אבר מן החי, אז האחים היו אוכלים בן פקועה [הפטור משחיטה] ולא מגלים את זה ליוסף, רוצים להרגיז אותו, הם שמחו להרגיזו.

בי יוסף ישב עשר שנים בבית סוהר ועוד שנתיים הוסיפו לו [כי] הוא אמר [לשר המשקים] 'זכרתני והזכרתני', אסור להגיד זכרתני והזכרתני - אז הוא קיבל עוד שתי שנים - ה' ילך איתך, ארור הגבר אשר יבטח באדם⁶,

הגיע שר המשקים יוסף רואה את זה השגחה פרטית שר המשקים זה השגחה פרטית הכי גדולה שיש בעולם אין השגחה פרטית יותר גדולה מזאת ששר המשקים נכנס לכלא הכל בשבילי בשבילי יוסף, יוסף אומר זה הכל בשבילי ה' משגיח עלי ה' הולך איתי שר המשקים ראש הממשלה בכלא כמו שביבי בכלא אולמרט היה בכלא זה ברכה לכולם אז הוא (אסר) [אולי: עזר] לכל האסירים עכשיו מגיע שר המשקים הוא יעזור לכל האסירים הוא ישחרר את כולם אין ברכה יותר גדולה מזאת [כל זה חשב יוסף בדעתו ולכן ביקש משר המשקים שיזכירו לפני פרעה], ה' אומר: ארור הגבר אשר יבטח באדם, אתה בארור, יש אחד עשרה ארורים אוי ואבוי מי שארור, ארור הגבר אשר יבטח באדם,

מראי מקומות והערות

בבני השפחות וקורין להם עבדים: ⁶ רש"י בראשית מ כג.

ולא זכר שר המשקים - בו ביום: וישכחו - לאחר מכן. מפני שתלה בו יוסף בטחונו לזכרו, הוזקק להיות אסור עוד שתי שנים, שנאמר (תהלים מ ה) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים, ולא בטח על מצרים הקרוים (ישעיה לז) רהב:

⁵ מדרש רבה בראשית וישב פד, ז

יוסף בן שבע עשרה שנה וגו' ואת אמר והוא נער אלא שהיה עושה מעשה נערות ממשמש בעיניו מתלה בעקיבו מתקן בשערו היה רועה ויבא יוסף את דבתם רעה מה אמר ר' מאיר ורבי יהודה ורבי שמעון ר' מאיר אומר חשודים הן בניך על אבר מן החי ר' שמעון אומר תולין הן עיניהן בבנות הארץ רבי יהודה אומר מזלזלין

עכשיו היה פרשת עמלק הנאצים זה עמלק עשו DNA ראו שזה עמלק אז בתימנית אומרים זכר אז זה היה הטעות של יואב הוא שמע זכר המלמד היה תימני הוא אמר במקום להגיד זכר הוא אמר זכר אז הוא (- יואב) הרג רק את הזכרים והנאצים הילדים היו יורים בילדים היו עושים מטווח כמו איזה מטווח ברווזים מי

ארור עושה מלאכת ה' רמיה.
 כי יואב הוא הרג את המלמד⁷
 אדם רוצה להיות מלמד...,
 אמר את זה נתן ברזל לפני 30
 שנה שבתמינית לא אומרים זכר
 אומרים זכר שהצירי (לסגול)
 קוראים קמץ זה היה הטעות],
 [כי אחרת קשה להבין] איך
 אפשר לטעות בין צירי לקמץ

מראי מקומות והערות

קרינו א"ל אנא זכר אקרינו אזל שייליה לרביה אמר ליה היאך אקריתו אמור ליה זכר שקל ספסירא למיקטליה אמר ליה אמאי א"ל דכתיב ארור עושה מלאכת ה' רמיה א"ל שבקיה לההוא גברא דליקום בארור א"ל כתיב וארור מונע חרבו מדם איכא דאמרי קטליה ואיכא דאמרי לא קטליה ואמר רבא מקרי ינוקא שתלא טבחא ואומנא וסופר מתא כולן כמותרין ועומדין ניהו כללא דמילתא כל פסידא דלא הדר מותרה ועומד הוא:

⁷ בבא בתרא כא, ע"א
 ואמר רבא הני תרי מקרי דרדקי חד גריס ולא דייק וחד דייק ולא גריס מותבינן ההוא דגריס ולא דייק שבשתא ממילא נפקא רב דימי מנהרדעא אמר מותבינן דדייק ולא גריס שבשתא כיון דעל על דכתיב כי ששת חדשים ישב שם יואב וכל ישראל עד הכרית כל זכר באדום כי אתא לקמיה דדוד אמר ליה (דף כא, ע"ב) מאי טעמא עבדת הכי אמר ליה דכתיב תמחה את זכר עמלק אמר ליה והא אנו זכר

שהיה בצבא אז עושים מטווח ברווזים הם עשו מטווח על יהודים ילדים בגיל שש היו עושים מטווח על יהודים לוקחים ילדים מהגטו עושים עליהם מטווח אז הוא עשה מטווח וזה פגע בילדים היהודים ילדים בגיל 6 מעולל עד יונק [כלומר, וכל זה קרה כיון שיואב הרג רק את הזכרים מעמלק, כיון שלא לימדו נכון המלמד].

בי שאלו [כשנשלח לכלות את עמלק] אמר אני הכי רחמן בעולם, שאלו היה גלגול של למך הוא ידע שהוא גלגול של למך כי למך היה הכי צדיק בעולם לא היה כזה צדיק הוא אפילו שהוא היה עיוור הוא התפלל ועבד את ה' ושמר שבת הניח תפילין אפילו שהוא היה עיוור, יום אחד הוא הלך עם הבן שלו עם תובל קין הוא היה עוזר לאבא שלו היה מכוון לו את

הקשת עם החיצים האבא כבר היה עיוור כבר בגיל 130 עיוור גמור לא רואה כלום אז הוא מכוון לו את הקשת הוא קולע בול פתאום הוא רואה חיה עם קרן איזה שמחה מיד ירה על החיה הלכו לראות מי החיה נהיה להם שחור בעיניים זה היה בדיוק הסבא זה היה סבא כזה מתוק הלוואי לכולם כזה סבא קונה להם ארטיקים קרטיבים לכל הנכדים היה לו כבר מאות נכדים 130 הוא היה כל יום מחלק מאה קרטיבים מאה ארטיקים מאה גלילות איזה סבא מתוק כזה סבא עוד לא ראינו כל אחד הלוואי שיהיה לו כזה סבא פתאום הלכו ביער להתבודד רואים את הסבא שוכב מת מי הרג אותו איך הרגו אותו? היה בכיות, עדה וצילה שמען קולי נשי למך האזינה אמרת⁸.

עדה הלכה עם חמש רעלות

מראי מקומות והערות

⁸ מדרש תנחומא בראשית יא "ויאמר לו ה' לכו פל הרג קין" אמר לו ארבע משפחות עתידות לצאת מהבל ובטלת מן העולם כה תפתח הארץ את פיה ותבלע לה ארבע משפחות אלו הן חנוך עירד ומחויאל ומתושאל וכיצד נהרג קין נעשה מלאכה המנות ק"ל שנה והוא נע ונד בקללה למדן בן בנו היה

שביעי לדורות וסומא היה יוצא לציד והיה בנו אוהבו בידו כשהיה רואה אותו תינוק תיה היה אומר לו. אמר לו כמין תיה אני רואה מתח את הקשת כנגדו והרג את קין. ראה אותו תינוק מרחוק הרגו וקרו במצחו אמר לו ללמד אבי הרי דמות אדם הרוג וקרו במצחו. אמר לו למד ווי לי וקני הוא. טפח שתי ידיו בחרטה ונגע

צללפונית היה שמשון עליו אמר יעקב אבינו: [לישועתך קויתי ה', קויתי ה' לישועתך, ה' לישועתך קויתי, מה אומר רש"י? הוא ראה את משיח בן דוד כתוב בליקוטי הלכות בדף קס"ח שזה היה משיח בן דוד, לישועתך קויתי ה', הנה הגאולה מגיעה בנושך עקבי סוס ויפול רכבו אחור.

דן גור אריה יזנק מהבשן, הוא

צילה הלכה עם עשר רעלות לכן צילה התגלגלה בצללפונית? שהיא גם הלכה עם 20 רעלות הצללפונית זה הצדיקה הכי גדולה בעולם כולם חוסים בצילה כמו יסכה כולם סוכים בצילה למה קראו לה יסכה שכולם סוכים בצילה הצללפונית זה היה האור הכי גדול שהיה אי פעם בכל הדורות כזה אור עוד לא היה, [שבנה של

מראי מקומות והערות

מל"ך, וסימן מאן מלכי רבנו, וצלה אשת למך היא חנה, ומשמעות שמותן שוות, צלה שישבה בצלה של בעלה למך ששתנה [כוס של] עקרון שלא תתעבר, וחנה ישבה בצלו של הקב"ה שהייתה נביאה, וגם מלת חנה לשון חונה ויושבת בצלו, ועדה היא נמי פנינה שמוותיהן שוות, כי פנינה מלשון פנינים, ועדה לשון עדי, ר"ל [אבני] חפץ ומרגליות, וגם לשון פנינה פנה נא כלומר הסר נא, וגם עדה מלשון הסרה, ומה התם [העמדת] [יושבת] בצלו, אף כאן את חנה אהב, ומה התם ששתה כוס [של] עקרון, גם עתה הלוא אנכי טוב לך מעשרה בנים, וצללפונית אמו דשמשון היתה צלה, שהיתה כשני צללים, צלה אשת למך וחנה אשת אלקנה, ותראה כמו דצלה דהתם היא ששתה כוס עקרון כדי שלא להוליד, שכך היה מנהגם, ולכן אתרע מזלה של חנה שהייתה עקרה מתחלה והולידה והצמיחה דרך ב' גדולי עולם, ובקושי היה לתקן כוס עקרון דהתם, עד דהוסר כל חולי וכל מה דנשתתיר במעאה מכוס עקרון, וזהו [וה] [כין] פקד [ה'] את חנה לשון חסרון, שהוסרה ממנה כוס העקרון ותהר ותלד: [ליקוטים]:

בראש התינוק והרגו בשוגג שגאמר "פי איש הרגתי לפעמי וילד לחברתי" נשארו שלשתן במקום אחד. כון הרוג ואותו תינוק הרוג ולמד סומא. לערב יצאו נשיו אחריו מצאו זקנם הרוג ותובל כון בנם הרוג ולמד. באותה שעה פתחה הארץ פיה ובלעה ד' משפחות חנוה ועירד ומחויאל ומתושאל ונעשה למך מלאכה המנות לקיים מה שגאמר "פי שבעתים יקם כון ולמד שבעים ושבעה" כיון שפאו לבית אמרו לו [נשיו] הרגת את כון זקנינו ותובל כון בנינו לא נעלה אמר להם פבר נטלו חלקו כון שבעה דורות אמר להם שבעים ושבעה. אמרו לו לא נשמע לה מה אנו מולידות למארה. אמר להם ילד לבית דין. הלכו להם אצל אדם הראשון. אמרו לו עדה וצלה אדונינו למך זה בעלנו הרג את זקנינו. אמר להם אי זקנינו לפי תמו הרגו. אמר להם אדם "נשי למך האזנה אמרתי" למך אומר ו"פי איש הרגתי לפעמי" בתמיה אמר להן לכו תשמעו לבעליכון אמרו לו אסא אסא חגרתה אתה פרושת ממשנתך מאה ושלושים שנה ואתה מלמד אותנו מה פתיב אחרינו "ויחי אדם שלשים ומאת שנה וילד בדימותו בצלמו"⁹ גלגולי נשמות - אות ל

[ד] למך נתגלגל באלקנה, ואותיות למ"ך הוא

העקביים היום כבר יש מכונות פעם זה היה עם העקביים. אדם בא לעולם "לעולם עקב" תמיד להיות עקב מה שעושים לו להיות עקב אז דוד אמר אני לעולם עקב אני תמיד לעולם עקב נטיתי לבי לעשות חוקיך לעולם עקב באות נ'.

אדם בא בשביל אות נ' ולכן שבט דן זה אות נ' שבט דן מתקנים את הנ' כי הנ' התהפכו ב[פרשת] בהעלותך [לפני ואחרי פרשת "ויהי בנסוע הארון"] אחרי שהנ' התהפכו אז כבר אי אפשר להיכנס לארץ ישראל.

משה רוצה להיכנס לארץ ישראל ה' אומר לו כבר אי אפשר, היש בה עץ אם אין, הביאו תאנים הביאו רימונים כל תאנה זה חצי טון על הכתף, עשרה אנשים סוחבים אשכול אחד כל אחד מרים חצי טון, עשר זה חמש טון האשכול היה חמש טון כל אחד היה לו ענב, כל ענב לבד זה מאה קילו כל ענב לבד ביחד זה חצי טון אז מה עושים, ענבים, הם לא רצו להביא בכלל, כלב שלף את החרב שלו.

נקרא גור אריה, דן, דן זה השבט הכי נבחר יותר מיהודה הוא מאסף לכל המחנות הוא הולך בכל פינה ואוסף לכל המחנות ומציל את כולם ומאיר בכולם ומעודד את הנחשלים ואת הנופלים, ויזנב בך כל הנחשלים אחריו, נחשלים זה נחש, 'נחש לים' לכן זה נקרא נחשלים כי עמלק זה הנחש קרח הוא היה הנחש בעצמו.

כי נדב ואביהו רצו לתקן את חטא עץ הדעת אז הם הלכו ושתו יין כי אדם [הראשון] שתה יין כתוב מזגה לו יין, כוס יין, ענבים זה עקב, זה גימטרייה ענבים ענבים זה בדיוק 172 עקב זה 172 שענבים דורכים עם

כמו יהודה אמר יוסף אני שולף את החרב אז אני כורך אותה על צווארך¹⁰ כי יהודה אמר כמה רחובות יש? התחיל לספור את הרחובות בירושלים יש אלף רחובות בקהיר היה רק שנים עשרה רחובות¹¹, אבל כל רחוב זה מיליון איש כל רחוב זה

מראי מקומות והערות

אמר יוסף בלבו מוטב שאתודע להן ואל יחריבו את מצרים, אמר להן יוסף לא כך אמרתם שאחיו של זה מת אני קניתיו אקראנו ויבא אצלכם, התחיל קורא, יוסף בן יעקב בא אצלי, יוסף בן יעקב בא אצלי ודבר עם אחיך שמכרוך, והיו נושאים עיניהם בארבע פינות הבית. א"ל יוסף למה אתם מסתכלין לכאן ולכאן אני יוסף אחיכם, מיד פרחו נשמתן ולא יכלו לענות אותו.

¹¹ מדרש רבה בראשית - פרשה צג פסקה ח (ח) אדוני שאל את עבדיו וגו' אמר לו מתחלה באת עלינו בעלילה כמה מדינות ירדו למצרים לשבר אוכל ולא שאלת אחד מהם שמא בתך באנו ליקח או אתה סבור לישא את אחותנו אף על פי כן לא כסיו ממך אמר לו אני רואה כך שפטיט אתה יש באחיך פטיט כמוותך אמר לו כל זאת שאתה רואה אני ערבתי אותה א"ל מפני מה לא עשית כן את אחיך כשמכרת אותה לישמעאלים בעשרים כסף וציערת את אביך הזקן ואמרת לו (בראשית לו) טורף טורף יוסף כיון ששמע יהודה כך צעק ובכה בקול גדול אמר כי איך אעלה אל אבי אמר יהודה לנפתלי לך וראה כמה שווקים במצרים קפיץ וחזר אמר לו שנים עשר אמר יהודה לאחיו אני אחריב מהם שלשה וטלו כל אחד ואחד אחד אחד ולא נשאיר בהם איש אמרו לו אחיו יהודה מצרים אינה כשכם אם אתה מחריב את מצרים תחריב את כל העולם באותה שעה ולא יכול יוסף להתאפק כיון שראה יוסף שהסכימה דעתם להחריב את מצרים אמר יוסף בלבו מוטב שאתודע להם ואל יחריבו את מצרים אמר להם יוסף לא כך אמרתם שאחיו של זה מת אני אקראנו ויבא אצלכם והיה קורא יוסף בן יעקב בוא אצלי יוסף בן יעקב בוא אצלי והיו מסתכלין בארבע פינות הבית אמר להם מה

¹⁰ מדרש תנחומא ויגז

א"ל יוסף בא ונתווכח שנינו אמור מילך וסדור דינך, מיד אמר יהודה לנפתלי לך וראה כמה שווקים יש במצרים, קפיץ וחזר אמר ליה שנים עשר, אמר יהודה לאחיו אני אחריב מהן שלשה וטלו כל אחד מכם אחד ולא נשאיר בהם איש, אמרו לו אחיו, יהודה מצרים אינה כשכם אם אתה מחריב מצרים תחריב את העולם כולו, באותה שעה ולא יכול יוסף להתאפק, אמר רבי שמואל בר נחמן לסכנה גדולה ירד יוסף שאם הרגוהו אחיו אין בריה בעולם מכירו ולמה אמר הוציאו כל איש מעלי, אלא כך אמר יוסף בלבו מוטב שאהרג ולא אבייש את אחי בפני המצרים.

אמר ליה יהודה ליוסף תדע שמתחלה לא באת עלינו אלא בעלילות, בתחילה אמרת לנו מרגלים אתם, שניה אמרת לראות את ערות הארץ באתם, שלישית גביע גנבתם, אני נשבע בחיי אבי הצדיק ואתה נשבעת בחיי פרעה הרשע אם אני אוציא חרבי מנרתיקה אמלא כל מצרים הרוגים, א"ל יוסף אם תוציא חרב מנרתיקו אני כורכו על צווארך, אמר ליה יהודה אם אפתח את פי אבלע אותך, אמר ליה יוסף אם תפתח פיך אני סותמו באבן, אמר יהודה ליוסף מה נאמר לאבא, א"ל אמור לאביך הלך החבל אחר הדלי, א"ל יהודה דין שקר אתה דן אותנו, א"ל יוסף אין לך דין שקר כמכירת אחיכם, א"ל יהודה נורא דשכם דליק בלבי, א"ל יוסף נורא דתמר כלתך אנא מטפי, א"ל יהודה רתח אנא ולית דמהימן לי, א"ל יוסף רתחא דידך אנא מתבר, א"ל יהודה עכשיו אני אצא ואצבע כל שווקים שבמצרים בדם, א"ל יוסף צבעים הייתם מימיכם שצבעתם כתונת אחיכם בדם ואמרתם לאביכם טרף טרף, כיון שראה יוסף שהסכימה דעתם להחריב את מצרים,

שלוש^[12].

מה למדנו בבהעלותך? ירק ירק, 'ירק' זה 310 [יחד עם המילה] 'ירק' זה 620 [גימטריא] כתר, ירק ירק [ירק], 3 פעמים זה 930 [- מספר השנים שחי אדם הראשון, גימטריא] קצרת כסף אחת, מה זה קצרת כסף? קצרת זה 770 כסף 160 יחד זה 930 אנחנו צריכים לתקן את כל חטאי אדם הראשון, אדם הראשון הוא לא ידע מה לתקן הוא לא ידע איך מתקנים הוא נתן 70 שנה

עשר ק"מ מיליון איש אז נפתלי תוך שתי דקות הוא חזר אמר 12 ובכל רחוב מיליון איש ובכל בית נכנסים אלף איש אלף בתים, בתים של 50 קומות מאה קומות אלף נפשות, אלף כפול אלף זה מיליון, 12 מיליון איש מה עושים עכשיו איך מכניעים? אז אמר יהודה כל אחד לוקח רחוב אחד [ומחריבו] אני שלוש, תמיד אדם צריך לקחת שלוש אם הוא לוקח אחד אתה תיקח שלוש הוא אמר כל אחד יקח אחד אני

מראי מקומות והערות

כך מילאו אותו ברוק מכף רגל ועד ראש, ואביה ירק ירק זה הפרשה בדיוק בבהעלותך אז ירק ירק אז ירקו עליו, אתמול היה יום ה' 11 ביוני היום שחיברו את החשמל פעם ראשונה פעם לא היה תקציב פעם היה איזו ליברמן היה שר האוצר אז הוא לא נתן תקציב לחשמל אז לא היה חשמל בתל אביב אבל בסוף הצליחו לפטר אותו והצליחו לחבר את החשמל ואז היום הראשון שחיברו את החשמל הגיע חשמל לתל אביב אחרי שהוא התגלה בתרס"ג הוא התגלה אז לקח 18 שנה תרפ"א עד שזה הגיע לארץ ישראל בתרפ"א כבר הקימו חברה אולי רוטנברג לא יודע איזה חברה הייתה כאן התחילו לייצר חשמל והחשמל הראשון שתיקנו בתל אביב זה היה אתמול 11 ביוני היום זה ה' 12 והאור הראשון שנדלק זה כבר היה אור הגאולה כבר ידעו שהגאולה מגיעה שמשויה מתקרב תרפ"א היום אנחנו בפ"ג ואז ישראל כך נתן דרשה אדירה ואז מילאו אותו ברוק מכף רגל ועד ראש לקיים מה שלמדנו בבהעלותך.

אתם רואים אני יוסף אחיכם מיד פרחתם נשמתן שנאמר ולא יכלו אחיו וגו' ולא האמינו לו עד שפרע עצמו והראה להם המילה:

¹² טוב, זה לא חלוקה צודקת אבל נבלע את זה נעלים עין, זה לא שוויון זה לא נשיאה בנטל, מה אתה לוקח שלוש הם אחד זה לא שוויון אנחנו רוצים קומונה שוויון, כל הקומוניזם זה שוויון מה זה קומונה זה שוויון תרגום של שוויון [זה קומונה] לכן זה נקרא קומוניזם לכן ברוסיה זה הכל שוויון שם כולם עניים כולם אין להם אוכל כולם עומדים בתור לכיכר לחם, עומדים שעתים לכיכר לחם בתור ועגבניות מגדלים בגינה בחצר בקומה ראשונה מי שגר בקומה שניה אין לו עגבניות רק מי שגר בקומה ראשונה אתה בא לשוק רק יש שום ובצלים בשוק באומן בכל מקום רק יש שום ובצלים אין יותר וכל אחד מגדל תפוחי אדמה עגבניות בחצר שלו.

אז העיקר זה השוויון העיקר זה נשיאה בנטל העיקר שלא יהיה הבדלי מעמדות כמו היום שכל האליטות יורקים עכשיו ירקו על ישראל

אברהם מי ברא את השמש? כי אברהם סגד לשמש אז מיד באו כולם וצעקו עליו הגיעה אשה זקנה בגיל 70 הוציא לה פסל, היא אמרה אני רוצה פסל בגיל 70 הוציא לה פסל מקומט פנים מקומטות אשה עם גיבנת כפופה כבר 180 מעלות באדמה הוציא לה פסל של אשה בגיל 70 תראי הפנים שלה מקומטות האף מקומט, טוב היא שמה לו שם אני יודע כמה אלף שקל אולי אלף דולר אולי אלף פאונד אולי פאונדים היא שילמה לו, יורו אני לא חושב שהיא שלמה לו אבל או פאונד או דולר אז היא שמה לו אלף פאונד על הפסל והיא הולכת בשמחה יש לה פסל בגיל

לדוד הוא ניסה לתקן לא הצליח, הדורות הדרדרו.

[בשעה ש] אדם הראשון נפטר אז בן כמה היה אנוש? בן 695 הוא היה, [ומבאר:] שת נולד [כשאדם הראשון היה] בגיל 130 ואנוש [נולד כשאביו שת היה] בגיל 105 יחד זה 235 נוריד 930 זה 695, בגיל 695 אנוש נזכר להיות כופר, הוא פחד להיות כופר שהסבא (- אדם הראשון) חי הוא ראה שהסבא נפטר הוא אמר אני בראתי את הסבא את השמש והירח, אמרו לו תזיז את השמש תזיז טיפה טיפונת.

נמרוד אמר אני בראתי את השמש, כי שאל אותו

הוא כבר הולך מתרחק מאה מטר הוא צועק לו הלו יהודי בוא תחזור רגע רגע אתה יודע לפני דקה הוצאנו מהתנור? הוצאתי אותו למה התנור הוצאתי אותו הוא אומר כן אז טוב תחזיר את האלפיים פאונד תחזיר את זה ביורו בדולרים הוא הפסיד עוד פעם מאה דולר הוא החזיר לו את האלפיים פאונד לקח את הכסף.

עבשיו האיש והאשה הולכים ביחד ברחוב הוא בן 90 היא בת 70 הם פוגשים את נמרוד התחילו לצעוק על נמרוד רמאי שקרן מה אתה אומר לנו שיש פה פסלים בגיל 70 בגיל 90 הם בסוך הכל בגיל דקה בגיל שתי דקות זה יצא לפני שתי דקות מהתנור זה חמש דקות מהתנור, נמרוד ראה שהולך להיות פה מרד אזרחי מרי אזרחי מיד הוא לקח את אברהם שם עליו אזיקים אמר או שאתה חוזר כך או ישר לכבשן האש, אמר

70 אשה בגיל 70 אשה אלמנה כנראה ואז הוא אומר לה רגע רגע תבואי רגע, את יודעת שהוצאנו את זה לפני חמש דקות מהתנור, עכשיו גמרנו לאפות אותו, עכשיו! לוקחים בוץ חרסינה חרסים ועושים פסל, את בת 70 ורק לפני חמש דקות יצא מהתנור, טוב תביא את האלף פאונד בחזרה היה צריך להחליף את האלף פאונד הוא כבר החליף את זה בדולרים, להחליף בחזרה לאלף בפאונד הוא הפסיד שם איזה מאה פאונד על ההחלפה רק, החזיר לה את כל האלף פאונד והיא זרקה לו את הפסל בפנים¹³.

עבשיו מגיע יהודי בגיל 90 עוד יותר מקומט עוד יותר כפוף הוא אומר תביא לי פסל בגיל 90 טוב הוא מוציא לו מהתנור פסל גם כן מקומט הראש למטה כולו עם גיבנת עם מקל ביד הנה אחד בן 90 טוב הוא שם לו 2000 פאונד, טוב

מראי מקומות והערות

הוא אתי בר אינש בעי דיובן והוה א"ל בר כמה שנין את והוה א"ל בר חמשין או שיתין והוה א"ל וזי ליה להחוא גברא דהוה בר שיתין ובעי למסגד לבר יומי והוה מתבייש והולך לו:

¹³ מדרש רבה בראשית - פרשה לח פסקה יג (ג) וימת הרן על פני תרח אביו רבי חייא בר בריה דרב אדא דיפו תרח עובד צלמים היה חד זמן נפיק לאתר הושיב לאברהם מוכר תחתיו

ואז ה' אמר לו לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך זה

גימטרייה בדיוק שמ"ג זה שבע כפול שבע כפול שבע - 777 אור מים רקיע ועוד מאה ואז הוא זכה לשבע שבע שבע למך וגם אברהם זכה לשבע שבע שבע בשגם הוא בשר לכן זה בדיוק גימטרייה שמ"ג כמניין המנורה הטהורה שקראנו בבהעלותך שבעה ושבעה נרותיה עליה ושבעה שבעה מוצקות ואז גילו שהמספר שבע שבע שבע זה המספר הכי קדוש שמ"ג בשגם הוא בשר. כמו שכתוב שבעתיים כאור החמה ואור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתיים מאור שבעת הימים כמה זה שבעתיים מאור שבעת הימים? שבע שבע שבע ככה יהיה האור פתאום יהיה אור כזה שלא היה מבריאת העולם.

עבשיו הולך להיות כזה אור שלא היה מזמן בריאת העולם כזה אור עוד לו נוצר כי רבנו חי וקיים רבנו נמצא לכן כולם צריכים לנסוע לאומן עוד היום יש גמלא פרחא כתוב במסכת מכות שכל אחד יכול

ישר לכבשן האש אני מוכן בשביל זה אני עשיתי את זה.

ואז כל האש עולה למעלה רואים אש אש אש מדורה עד השמים שבע ימים שבע לילות אש אש כבר שבע ימים האש מוסקת האש עולה עד לשמים רואים אש הכל בוער באש זה היה באור כשדים לכן קראו לזה אור כשדים ששם היה האור שם היה הסיפור ועכשיו עוד שריפה ענקית ותופסים את אברהם וזורקים אותו לתוך האש פתאום המלך רואה עוד אחד בתוך האש זה המלאך גבריאל שם לו פרחים הכל היה פרחים שושנים המלך משתגע נהיה פרחים שושנים.

טוב אברהם יוצא הוא אומר תוציאו אותו אחרי חצי שעה הוא יוצא מהאש נמרוד משתחוה לו מנשק לו את הרגליים הוא אומר גילתי אליל חדש, במקום להגיד שה' הוא האלוקים הוא אומר גילתי אליל חדש, טוב כולם להשתחוות לו מיד נתן לו את נמרוד את הבן שלו הוא אמר הוא יגדל אצל אברהם אבינו.

שיהיה מבול הוא רק מלמד זכות הוא רק דן לכף זכות אנשים תינוקות שנשבו לא יודעים הפרעות קשב הפרעות ריכוז.

היום יש הפרעות קשב הפרעות ריכוז אז הכל כי מביאים את הילדים מפגם ברית אסור להביא את הילדים עם הנאה כתוב בצעטיל קטן שאסור להביא את הילד עם הנאה (ראה לשונו בהוספות שבהמשך הגליון) רק צריכים להרגיש יסורים של ברית מילה כתוב בצעטיל קטן שאסור להרגיש שום הנאה ביחוד בתשמיש אסור שיהיה שום תענוג גשמי אם אדם מרגיש תענוג גשמי אז הילד יצא חילוני

לבוא עם גמלא פרחא לעוף באוויר.

אז אדם הראשון אמר לנמרוד תזיז לי את השמש, מתושלח הזיז את השמש, מתושלח זה היה בז' ניסן בי' אייר אז בי' חשון אמרו שיהיה מבול אז אמרו לו המבול יהיה עליך תמיד הם אומרים עליך, מבול עליך סרטן עליך קורונה עליך וככה היה הרי נח הוא בדיוק הנכד של מתושלח הוא נגד של רבי' גדול האדמו"ר מתושלח קראו לו האדמו"ר מתושלח לא סתם האדמו"ר מתושלח הוא עצר את המבול כל זמן שהוא חי אין מבול כתוב שה' לקח אותו כדי

אז האדם הוא אומלל אז הילד אומלל הילד לא יכול ללמוד כמו שאומר הפלא יועץ¹⁴ שהילד צריך לצעוק על אבא שלו איך הבאת אותי בכזה טומאה לא יכול ללמוד לא יכול להתפלל.

אדם נמשך לתפילה אדם רוצה להתפלל עם ה' לדבר עם ה' זה התענוג הכי גדול זה התפילה אבל אם הוא נולד עם פגם ברית הוא לא יכול להתפלל הוא לא יכול כי היה תענוג גשמי היה הנאה גשמית הוא מחפש הנאות כמו שהאבא חיפש הנאות גם הוא מחפש הנאות אבל אם האבא מתגבר זה רק חמש דקות תתגבר חמש דקות אז הילד לא יחפש הנאות.

אז זה אומר הצעטיל קטן חייבים לקרוא את זה כל יום שלוש

הילד יצא, יפרוק עול יגזור את הפאות כי אדם חושב שעכשיו מותר תענוג גשמי אין שום היתר לזה שום היתר, לפני החתונה ואחרי החתונה זה אותו דבר, לפני היחוד ואחרי היחוד.

אדם חושב שהוא התחתן עכשיו מותר הכל, שום דבר לא מותר זה הכל אותו איסור כמו שהיית בחור היית בגיל 13 ידעת שאשה זה יצר הרע ככה זה נשאר הלאה כתוב ויסגור בשר תחתינה כי האשה זה יצר הרע האשה היא מכשילה את הבן אדם ואז אם אדם מביא את הילד עם יצר הרע הילד יוצא אוטיסט מונגולי יוצא פגום הוא רוצה להיות חילוני אין לו שום שייכות לקדושה.

כי צריך שהיחוד יהיה בלי שום תאוה אם היחוד עם תאוה

מראי מקומות והערות

שהוא גורם רעה לעצמו וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנוקים היו צועקים מרה עליו באמור למה עכרתנו ובעון חוללתנו וכי ישאו עונם אב ואם נוטלים חלק בראש כי הם אבות הטומאה ואין על בנים כל כך אשמה כי מאחר שהיסוד רעוע והשורש רע והקליפה ננפס לוטה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא כי נפש רשע אותה רע וצריך עמל וטורח וגייעה רבה כולי האי ואולי יוכל להפוך טבעו ומזוג הרע:

¹⁴ פלא יועץ ערך זיווג ומאחר שאין אשה אלא לבנים וכל שלימות הולד במדות ובדעות תלוי בזמן הזיווג ובכונת הזיווג אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקיים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשוב מחשבות טהורות זכות וברות וזר לא יקרב במחשבות שום מחשבה זרה כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים וטפשים בנים משחיתים כל מום בם ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו

לכולם.

זרקו עליו סלעים אבנים שם בנימין צעיר רודם, רד ים שרי יהודה רגמתם זרקו עליו כל אבן שלוש טון על כל אבן הוא קיבל קיר בבית מקדש עוד אבן אחת הוא היה מקבל את כל בית המקדש הוא לא קיבל את המזבח מדרום למזרח, יהודה קיבל את כל העזרות עזרת נשים עזרת ישראל יהודה הכל קיבל יהודה למה כי הוא התאפק הוא לא קפץ ראשון הוא נתן לבנימין זכות קדימה אז הוא קיבל את כל העזרות אפילו חלק מהמזבח ובנימין היה מצטער עליו כל היום¹⁶, בנימין רוצה את המזבח רוצה תנו לי מזבח תנו לי מזבח אין לא מקבל מזבח לא מקבל כולם בנימין הוא ממש... הוא היה אומלל איך הוא בכה זה הכל

פעמים שאסור שיהיה הנאה מהיחוד מהתשמיש אסור שיהיה שום הנאה אין דבר כזה כי ההנאה באה מצרעת עור הנחש זה תורה פ"ג אור הגנוז. אפשר לגנוב תורה ר' נתן היה גנב גדול והוא גנב את תורה פ"ג¹⁵

כמו שבנימין גנב את הגביע ואחרי זה הוא גנב את התור, שקפצו לים אז הוא קפץ, הוא האחרון אבל הוא קפץ ראשון, אחרון קופץ ראשון, מי נולד אחרון? בנימין, אז למה הוא קופץ ראשון, יש תור יש יהודה אחרי זה יש שמעון לוי, ראובן הוא הבכור, יהודה חייב להיות ראשון אחרי זה ראובן שמעון לוי יששכר זבולון, מה אתה קופץ ראשון איזה חוצפה זאת איפה הוא למד אחרת איך הוא קפץ ראשון גנב את התור

מראי מקומות והערות

אחד מספר הנשרף.

¹⁶ זבחים נג, ע"ב

וקרן מזרחית דרומית לא היה לה יסוד מ"ט אמר ר' אלעזר לפי שלא היתה בחלקו של טורף (בנימין זאב יטרף) דאמר רב שמואל בר רב יצחק מזבח אוכל בחלקו של יהודה אמה אמר רבי לוי בר חמא אמר רבי חמא ברבי חנינא רצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה ונכנסה בחלקו של בנימין והיה בנימין הצדיק מצטער עליה בכל יום לנוטלה

¹⁵ בשיש"ק החדש חלק א' סימן תקא

התורה שבסימן פג בליקוטי תנינא "נחטפה" מתוך הספר הנשרף. והמקור לזה נכתב שם שרבי לוי יצחק שמעה מרבי אברהם בן רבי נחמן. ושם בהערה ו' בשם רבי לוי יצחק שלא ידוע לנו היטב ביאור הדבר אם היה מעשה בנוגע לזה או כיוצא בזה.

וכן בפעולת הצדיק סימן תקפז

רבי לוי יצחק זצ"ל שמע מרבי אברהם בן נחמן טולטשינער זצ"ל שתורה פג תנינא היא עלה

[חוזר לעניין שהזכיר בתחילה שיוסף אמר ליעקב על אחיו:] אוכלים אבר מן החי מה זה העניין שלך מה אתה משגיח אתה אפיפיור מה אתה קוזק מה, תן להם לאכול להנות מהאוכל מה אכפת לך מה שהם אוכלים, לא, הוא רץ לאבא שלו, הם סידרו אותו הם רימו אותו הם אכלו בן פקועה.

[ומבאר:] כי אם אתה שוחט פרה שוחט כבשה שוחט עז מוצא עגל מוצא גדי מוצא טלה אתה יכול לאכול אותו כבר עשית שחיטה לאמא מספיק כמה שחיטות רוצים לעשות גם לשחוט את הגדי גם לשחוט את העז, אם שחטת את האמא אל תשחט את הגדי אם שחטת את הפרה אל תשחט אל העגלה אם שחטת את הכבשה אל תשחט אל הטלה, אין אי

כי היה חסר לו עוד אבן אחת שיזרקו עליו עוד אבן אחת היא מקבל את כל המזבח עוד סלע אחת.

פעמיים הוא קיבל [פעם אחת כשחשדו שגנב ליוסף הגביע, ופעם השניה על ים סוף כפי שהזכיר]¹⁷ כי מה האחים אמרו מי שימצא הגביע בידו יומת ואנחנו כולנו עבדים אז עכשיו תהיו עבדים הם לא חשבו שזה אצל בנימין הם לא האמינו, חשבו שבנימין הוא אדם תמים אדם צדיק, איך מצאו הגביע איך מצאו את הגביע אצלו תסביר לי, מה פתאום הגביע אצלו איך זה הגיע אליו? גמרנו עכשיו הם עבדים כמו שאמר כן יהיה. יוסף אמר אני לא כמו היהודים, היהודים גונבים גביע רחל גונבת תרפים, משפחה של גנבים, יוסף מדבר לשון הרע.

מראי מקומות והערות

מוכרין את אחיהם. מיד ויקרעו שמלתם. אמר ר' יוסי יהא חלקי עם חושדין אותו בדבר ואין בו. תדע לך הרי בנימין שהשדו אותו ואין בו והיו מבין אותו בין כתפיו מה זכה שרת שכינה בחלקו ונקרא ידיו שלמקום, דכתיב לבנימן אמר ידיד ה' ישכן לבטח עליו וג' ובין כתפיו שכן (דברים לג, יב). ועוד אמר ר' יוסי יהא חלקי עם האומריין עליו גול ועבירה ואין בידו כלום.

¹⁷ מדרש הגדול בראשית (פרשת מקץ) פרק מד פסוק יב ויחפש בגדול החל. עבד גרמיה כמאן דלא הוה ידע ביה ושרי ברבא וסיים בזעירא. מיד וימצא הגביע באמתחת בנימין. כיון שנמצא הגביע באמתחת בנימין מיד חרה להן ואמרון ליה מאי גנבא בר גנבתא אימך ביישה את אבינו ואתה ביישנתו. אמר להן יש כאן שעיר יש כאן אחים

נגמרו השחיטות, סיפר את זה לאבא שלו אבא שלו התחיל להתערב למה ככה, הם לא רצו להגיד את האמת הם אומרים ככה אמרו לו איזה תירוץ ככה ככה אנחנו בני נח, מה זה בני נח גם צריכים לקיים מצוות, זה אבר מן החי.

מה זה אבר מן החי זה הביזיונות¹⁸ אם אדם לא

אפשר אתה לא יכול לשחוט כמה שאתה רוצה גמרנו שחטת פעם אחת די מספיק.

אז האחים לא שחטו פעם שניה יוסף כעס אני רוצה לראות שאתם שוחטים את הגדי רוצה לראות שאתם שוחטים את הטלה איך אתם שוחטים את העגלה את העגל האחים אמרו אנחנו לא שוחטים אותם גמרנו

מראי מקומות והערות

¹⁸ ליקוטי מוהר"ן תניני תורה פג וכש'הקדוש ברוך הוא רוצה לטעם ממצוות עשה של איש יש'אלי, שהוא צדיק, אזי היא בחינת איבר מן החי, שהוא אסור באכילה, וצריך שחיטה להתיר. על כן צריך שיבוא עליו בוש, שהיא שפכות דמים, בחינת שחיטה, שהיא מטהרת האבר מן החי, ואז יוכל השם לתברך לטעם מהמצוות עשה שלו, בין מצות עשה אחת בין מצוות רבות, כי המצוות נקראים מטעמים, כמו שכתוב (בראשית כ"ז): "ועשה לי מטעמים כאלו אשר אהבתי" 'מפקודין העשה', כמוכא (בתקוני זהר תקון כא דף ג). וכ'שנשפך דמו על ידי הבושה פנ"ל, אזי צריך לשמור, שלא יינקו ממנו החיצונים ה'דועים, שרוצים לינק מזה הדם הנשפך. על כן צריך פסוי, שהשכינה מכסה דמהון של ישראל, שנשפך באהבה היא, בחינת: כאלו אשר אהבתי, פנ"ל. וזה בחינת פסוי דם:

¹⁸ ליקוטי מוהר"ן תניני תורה פג וכש'הקדוש ברוך הוא רוצה לטעם ממצוות עשה של איש יש'אלי, שהוא צדיק, אזי היא בחינת איבר מן החי, שהוא אסור באכילה, וצריך שחיטה להתיר. על כן צריך שיבוא עליו בוש, שהיא שפכות דמים, בחינת שחיטה, שהיא מטהרת האבר מן החי, ואז יוכל השם לתברך לטעם מהמצוות עשה שלו, בין מצות עשה אחת בין מצוות רבות, כי המצוות נקראים מטעמים, כמו שכתוב (בראשית כ"ז): "ועשה לי מטעמים כאלו אשר אהבתי" 'מפקודין העשה', כמוכא (בתקוני זהר תקון כא דף ג). וכ'שנשפך דמו על ידי הבושה פנ"ל, אזי צריך לשמור, שלא יינקו ממנו החיצונים ה'דועים, שרוצים לינק מזה הדם הנשפך. על כן צריך פסוי, שהשכינה מכסה דמהון של ישראל, שנשפך באהבה היא, בחינת: כאלו אשר אהבתי, פנ"ל. וזה בחינת פסוי דם:

נולדו בלי סוף מיליוני ילדים כולם קיבלו את השם שמואל, אבל כל אחד אמר [על בנו הנולד לון] זה השמואל שהבת קול התכוונה [וכשגדל היו רואים שאינו השמואל שהכריזה הבת קול עד שנולד שמואל הנביא]¹⁹.

בי השמואל שהבת קול התכוונה היה כולו אש, כל הפנים שלו היו אש, העיניים היו אש, כמו דבורה אשת לפידות שהייתה כולה אש, למה קראו לה אשת לפידות כי היא הייתה כולה אש²⁰ הלב שלה בער כמו אש הפנים שלה להטו כמו אש שהיא הייתה מתנבאת היא הייתה מוקפת באש בלפידי אש, כל האוהל היה מוקף באש כמו יונתן בן עוזיאל שמתי שהוא

מקבל ביזיונות הכל זה אבר מן החי אדם בא לעולם רק בשביל לקבל ביזיונות וכל ביזיון שהוא מקבל הוא מציל את עם ישראל משפיכות דמים אם הוא מקבל כל ביזיון באהבה אז לא היה שפיכות דמים לא היה שואה לא היה כלום, שני אנשים היו נוסעים לאומן היה מבטלים את כל הגזירה.

שיעור יום רביעי יח סיון אחרי מעריב

במשך 40 שנה הייתה בת קול יוצאת בראש כל ההרים ומכריזה עתידה אשה ללדת בן ויקרא שמו בישראל 'שמואל'. וכל אמא נתנה את השם שמואל, במשך 40 שנה

מראי מקומות והערות

שופטת אותם והיא סבבה שישובו אל ה' כי הוא רחוק שיעשו ישראל הרע בעיני ה' ולא תוכיחם על זה דבורה והיא נביאה והנה יורה עוד על מה שאמרנו אמרו היא שפטה את ישראל בעת ההיא. וקראה אשת לפידות כי בעלה היה שמו ברק וברק ולפיד הם קרובים בענין' או יהיה פי' אשת לפידו' ע"ד אשת חיל אשת מדני' ויהיה לפידים ולפידות ענין א' והרצון בו כי כבר הגיע עוצם מדרגת' בנבואה עד שהיו נראי' לפידו' במקו' שהיתה מגעת לה הנבואה כמו שספרה התורה במרע"ה.

¹⁹ ילקוט שמעוני, שמואל-א א רמז עח "אָיִן יָקֻם ה' אֶת דְּבָרוֹ". רַבִּי יִרְמְיָה בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר רַבִּי יִצְחָק בְּכָל יוֹם יוֹם הֵיטָה בֵּת קוֹל יוֹצֵאת וּמְפַצֵצֵת בְּכָל הָעוֹלָם פּוֹלֵד וְאוֹמֶרֶת עֲתִיד צְדִיק אֶחָד לְעֻמּוֹד וּשְׁמוֹ שְׁמוּאֵל וְכָל אִשָּׁה שֶׁהֵיטָה יוֹלְדָת בֶּן הֵיטָה קוֹרְאָה שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל וְאֵבֶן שֶׁהָיוּ רוֹאִים אֶת מַעֲשָׂיו הָיוּ אוֹמְרִים אֵין זֶה שְׁמוּאֵל וְכֵינֵן שְׁנוֹלֵד זֶה וְרוֹאִים אֶת מַעֲשָׂיו אֲמָרוּ כְּמִדּוּמֵינֵן אֲנִי שֶׁזֶה הוּא:

²⁰ רלב"ג על שופטים פרק ד' פסוק ד' והנה היתה דבורה שפטה אז את ישראל ואחשב כי בעת ששבו ישראל אל ה' היתה

אתה תעבור בתוך האש אני אחראי עליך בתוך האש אתה עובר תעבור תכניס את ר' חייא ואז הוא עבר בתוך האש הכניס את ר' חייא בתוך האש.

כי אדם בא לעולם להיות מוקף באש, 24 שעות הוא היה מוקף באש כמו ר' אלעזר בן עזריה) [ערך] שהוא היה אומר תורה כתוב בחגיגה י"ד עמוד ב' אז כל העצים היו מוקפים באש²¹. וכל אשה צריכה להיות מוקפת באש כל אשה הייתה פעם נביאה כמו סרח בת אשר שהייתה נביאה כל אשה הייתה שומעת בת קול את הבת קול של שמואל, כל אשה הייתה נביאה פעם.

למד תורה הוא היה מוקף באש כמו ר' שמעון בר יוחאי שהוא היה מוקף באש.

אדם בא לעולם שהוא לומד תורה שהוא יהיה מוקף באש זה האידרא שהוא היה מוקף באש שר' חייא רצה להיכנס לחבורה של ר' שמעון הוא הלך מהגליל לאידרא הוא הלך שבוע ימים ברגל שהוא הגיע לאידרא הוא ראה שכולם מוקפים באש הוא התחיל לבכות אוי לי איך אני איכנס איך אני יעבור את האש אז רשב"י שלח את הבן שלו ר' אלעזר שיעבור בתוך האש אז ר' אלעזר אמר אבא אתה רוצה לשרוף אותי אני רגיל שאני מוקף באש אבל לעבור בתוך האש, אבא אמר

מראי מקומות והערות

ערך במעשה המרכבה ודרש וירדה אש מן השמים וסיבכה כל האילנות שבשדה פתחו כולן ואמרו שירה מה שירה אמרו הללו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהומות עץ פרי וכל ארזים הללויה נענה מלאך מן האש ואמר הן הן מעשה המרכבה עמד רבן יוחנן ב"ז ונשקו על ראשו ואמר ברוך ה' אלהי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שיודע להבין ולחקור ולדרוש במעשה מרכבה יש נאה דורש ואין נאה מקיים נאה מקיים ואין נאה דורש אתה נאה דורש ונאה מקיים אשריך אברהם אבינו שאלעזר בן ערך יצא מחלצין.

²¹ חגיגה יד, ב ת"ר מעשה ברבן יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על החמור והיה מהלך בדרך ור' אלעזר בן ערך מחמר אחריו אמר לו רבי שנה לי פרק אחד במעשה מרכבה אמר לו לא כך שניתי לכם ולא במרכבה ביחיד אלא א"כ היה חכם מבין מדעתו אמר לו רבי תרשיני לומר לפניך דבר אחד שלמדתיני אמר לו אמור מיד ירד רבן יוחנן בן זכאי מעל החמור ונתעטף וישב על האבן תחת הזית אמר לו רבי מפני מה ירדת מעל החמור אמר אפשר אתה דורש במעשה מרכבה ושכינה עמנו ומלאכי השרת מלוין אותנו ואני ארכב על החמור מיד פתח ר"א בן

ולאשה אסור להסתובב ברחובות אין דבר כזה! איך שגומרים היום מעריב 9:20 גומרים מעריב כל הבנות הולכות הביתה לא מסתובבות ברחוב יש חילוניות יש חילונים לא צריך להיכנס לניסיונות כולם מיד יכנסו הביתה הבנים הבנות לא להסתובב ברחובות שלא אמן.

ולאשה אסור להסתובב ברחובות אין דבר כזה! איך שגומרים היום מעריב 9:20 גומרים מעריב כל הבנות הולכות הביתה לא מסתובבות ברחוב יש חילוניות יש חילונים לא צריך להיכנס לניסיונות כולם מיד יכנסו הביתה הבנים הבנות לא להסתובב ברחובות שלא אמן.

והתקדשתם

לא תנאף – זה גם באשתו

כך שנתים היא צריכה להניק, בזמן ההריון וההנקה היא צריכה להתפלל כי הפל תלוי באשה וכמה שהיא מתפללת לפני זה ואחרי זה וכמה שהיא יותר חריפה אז גם הילד יהיה חריף כי את כל היראת השמים ואת כל האמונה הוא מקבל מהאמא, האשה חולה או שהיא נפטרת ויש מחלות ויוצאים ילדים בעלי מומים בגלל שלא לומדים צעטיל קטן, כל אחד צריך ללמד את זה וצריכים להדפיס את השלושה סעיפים הראשונים.

תתחילו לצאת מהתאוות צריכים לדעת שאשה זה לא משחק ילדים ולא בשביל תאוות חס ושלום, אשה זה לא בשביל הנאות, לא תנאף עכשו קראנו עשרת הדברות רש"י אומר שלא תנאף זה אשת איש אבל הקוצקר אומר שזה דוקא באשתו וזה הפשט של לא תנאף וצריך ללמד את זה את החתנים, אשה זה לא בשביל תאוות חס ושלום, ככה ה' עשה שיהיה איש ואשה רק בשביל להביא ילדים וחוץ מזה לא צריך שום דבר.

אשה זה תשע חודשים הריון ואחר

רַבְּנּוּ אֹמְרִים בְּשִׁבְחֵי הַרְ"ן י"ד²² וְשָׂאֵסוּר שְׂיִהְיֶה שׁוֹם הַנְּאָה, אֲסוּר לְהַרְגִישׁ הַנְּאָה, רַבְּנּוּ מְגִיל אַרְבַּע הָיָה בּוֹלַע אֶת הָאֶכָל כְּדִי לֹא לְהַרְגִישׁ הַנְּאָה, עֲכָשׁוּ אֲנָשִׁים בָּאִים לְתַפְלָה עִם צְעִיפִים כְּכֹה נְסִימָן בְּיָדוֹ הֵק (עַל הַצְּנֹאָר) אֹו שְׁשָׁמִים אֶת הַיָּד לְהַתְחַמֵּם לְיָד הַתְּנוּר, זֶה אֲסוּר, מִתְּשַׁפ"ב).

ליקוטים מדברי הרב על הפרשה

הצדיקים עפים באויר

שבלעם עף בחלל אז פנחס שלח את צליה כל זה זוהר בלק ברף קצ"ד עמוד ב'²³ שהוא שלח את

א: "כַּעֲת בְּמָרוֹם תִּמְרִיא" תמריא כי הצדיקים היו עפים בחלל כתוב

²² שבחי מוהר"ן - אות יז

גם אמר שהזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זוג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדושתו של עצמו

גבה עוד יותר ויותר:

²³ זוהר פרשת בלק דף קצ"ד עמוד א'-ב'

עמוד א - אֵן הָיָה בְּלָעַם בְּהֵיבָא שְׁעֵתָא. אִי תִימָא בְּמִדְּוָן, הָא פְּתִיב וְעֵתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי. אִי אֶזְל לִיָּה, מֵאֵן יִהְיֶיָה בְּמִדְּוָן. אֶלָּא הָהוּא רְשָׁע, כִּיֵּן דְּחִמָּא דְּנִפְלו מִיִּשְׂרָאֵל כ"ד אֶלְף עַל עֵיטוּי, אֶתְעַכְב תִּמְן וְהָיָה בְּעֵי מְנִיָּהוּ אֲגָרוּי. וְכַעֲדָא דְּאֶתְעַכְב תִּמְן, אֶתְאָ פְּנִחָס וְרַבְרַבְנִי חִילָא לְתִמְן, כִּיֵּן דְּחִמָּא לְפְנִחָס, פְּרַח בְּאִוְרָא, וְתִרְוִין בְּנֹהֵי עַמִּיָּה, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְּרוֹס. וְאִי תִימָא,

מראי מקומות והערות

קצ"ד ע"ב) ואסתלק ואתפסי מעינא, כדון אסתפן צליה בהיא שענתא, והנה בצערא דלא הוה ידע מה יעביד. רמא ליה קלא פנחס ואמר, טולא דתנינניא דרבעין על כל חוין, הפוך במזינה. מיד ידע וגלי ההוא אחרא, ועאל לגביה. מיד אתגלי, ונחתו תרוייהו קמיה דפנחס, תא חזי, ההוא רשע כתיב ביה וילך שפי, דא הוא עליון דדרגין דיליה, חזיא דכורא. צליה נטל תרין, דכר ונוקבא. ובההוא שליט עליה, בגין דשלטנו דשליט עלייהו נטל, ואתפסיין קמיה. ודא הוה (בראשית מט) שפיפון עלי ארח, על ההוא ארח, דעבד ההוא רשע, דכתיב (בראשית מט) יהי דן נחש עלי דרה, דא שמשון. שפיפון עלי ארח, דא צליה, הושף עקבי סוס, דא ערה, דהוה בהדיה דדוד, דהוה אתי מדן, ובגיניה, תליא גבורתיה בדוד, דכתיב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרכב. ויפול רוכבו אחרו, דא שריה, דזמין למיתי בהדי משיחא דאפרים, ואיהו הוי משבטא דדן, וזמין איהו למעבד נוקמין וקרבין בשאר רשעין. וכד דא קום, כדון מחפא לפורקנא דישראל, דכתיב (בראשית מט) לישועתך קויתי יי. ואף על גב דאוקמוה להאי קרא, אבל ברירו דמלה כמה דאתמר, וכמה דאוקמוה. ועל דא אתא קרא ואוכח, פיין דנחת ההוא רשע, לקמי פנחס, אמר ליה, רשע, כמה גלגולין בישוי עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא וקטליה, ולא בשמא, דלא אתחזי האי, לאדכרא עליה קדישה עלאה, בגין דלא תיפוק נשמתי, ותתכליל במלון דדרגין קדישין, ותתקיים ביה מה דאמר תמות נפשי מות ישרים, בההוא שענתא עבד ביה כמה זני מותא, ולא מית, עד דנטל חרבא דהוה תקין (ס"א חקיק) עלוי חזיא מהאי סטרא, וחזיא מהאי סטרא. אמר ליה פנחס, בדיליה טול (נ"א קטול ליה), ובדיליה ימות. כדון קטל ליה, ויכיל ליה. דבך ארחי דההוא סטרא, מאן דאול אבתרא, בה ימות, ובה תפוק נשמתי, ובה תתכליל. והכי מית בלעם, ודייני ליה בדינין בההוא

הא מיתו בעובדא דעגל, דהא אינון עבדו. אלא הכי הוה ודאי, ודא הוא דכתיב, (שמות לב) ויפול מן העם ביום ההוא כשילשת אלפי איש. וכי לא הוו ידעי חושבנא זעירא דא, והרי כמה חושבנין אחרנין, רמאין עלאין ורכבנין, ידע קרא לממני, והכא כשילשת אלפי איש. אלא אינון בנוי דבלעם, יונו"ס וימברו"ס, דהוו שקלי כשילשת אלפי איש, אלא ההוא רשע, כל חרשין דעלמא הוה ידע, ונטל אוף הכי חרשין דכנוי, דהוו רגילין בהו, ובהו טאס ואסתלק. פנחס חמא ליה, דהוה בר נש חד טס באזירא, והוה מסתלק באזירא מעינא, רמא קלא לבני חילא. אמר אית מאן דידע למפרח אבתריה דההוא רשע, דהא בלעם איהו, חמו ליה דהוה טאס.

[תרגום: איפה היה בלעם באותה שעה? אם תאמר במדון, הרי כתוב ועתה הנני הולך לעמי. אם הלך לו, מי נתן אותו במדון? אלא אותו רשע, כיון שראה שנפלו מיישראל כ"ד אלף על עצותיו, התעכב שם, והיה רוצה מהם שכרו. ובעוד שהתעכב שם, בא פנחס וגדולי החיל לשם, כיון שראה את פנחס, פרח באזיר, ושני כביו עמו, יונוס וימברוס. ואם תאמר, הרי מתו במעשה העגל, שחרי הם עשו אותו? אלא כך היה בודאי, וזהו שכתוב (שמות לב) ויפל מן העם ביום ההוא כשילשת אלפי איש. וכי לא היו יודעים חשבון קטן זה? והרי כמה חשבונות רמים עליונים וגדולים ידע הכתוב למנות, וכאן כשילשת אלפי איש? אלא אלו בני בלעם, יונו"ס וימברו"ס, שהיו שקולים כשילשת אלפי איש, אלא אותו רשע, כל כשפי העולם היה יודע, ולקח גם כן כשפי כביו שהיו רגילים בהם, ובהם טס ועלה. פנחס ראה אותו, שהיה אדם אחד טס באזיר והיה מתעלה באזיר מהעזן, הרים קול לבני חיל ואמר: יש מי שידע לפרח אחרי אותו רשע, שחרי בלעם הוא? ראו אותו שהיה טס.]

עמוד ב - צליה ברירה דשבטא דדן, קום ונטל שלטנו דשליט על חרשין, ופרח בתריה. כיון דחמא ליה ההוא רשע, עבד ארחא אחרא באזירא, ובקע חמש אזירין בההוא ארח, (דף

צליה שיעוף אחריו בחלל והוא מצא אותו מתחבא אחרי איזה כוכב וככה הוא הוריד אותו כי פנחס לא רצה להרוג אותו כשהייתה לו כי החרב של פנחס הייתה עם שם הוי"ה אז הוא רצה להרוג אותו עם החרב שלו של בלעם.

בחלל והוא מצא אותו מתחבא אחרי איזה כוכב וככה הוא הוריד אותו כי פנחס לא רצה להרוג אותו כחרב שהייתה לו כי החרב של פנחס הייתה עם שם הוי"ה אז הוא רצה להרוג אותו עם החרב שלו של בלעם.

כל הרשעים – מהעצמות של בלעם

ב: יש גם רחל וגם לאה, "אילי מוֹאָב יִאֲחַזְמוּ רַעַד" (שמות טו, טו), מה זה רעד? רעד זה [247 גימטריא] רחל ולאה, מה זה בלק

תמריא כי הצדיקים היו עפים בחלל כתוב שבלעם עף בחלל אז פנחס שלח את צליה כל זה זוהר בלק בדף קצ"ד עמוד ב שהוא שלח את צליה שיעוף אחריו

מראי מקומות והערות

עֲלָמָא, וְלֹא אֲתַקְבִּיר לְעִלְמִין. וְגַרְמוּי פְּלֵהוּ אֲתַרְקְבוּ, וְאֲתַעְבִּידוּ פְּמָה חוּיִין מְזוּהָמִין, מְנַגְבִּי שְׂאָר בְּרִיין, וְנֹאפִילוּ תוֹלְעֵתִין דְּהוּוּ אַכְלֵי בְשָׂרֵיהּ, אֲתַהֲדְרוּ חוּיִין.

לְבֹא יַחַד עִם מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם, וְהוּא מְשַׁבֵּט דְּנֹ, וְעֵתִיד הוּא לְעִשׂוֹת נְקָמוֹת וּקְרֻבוֹת בְּשָׂאָר הָעַמִּים. וּכְשֶׁאֵה יָקוּם, אָז מִחֻבָּה לְגֵאֵלַת יִשְׂרָאֵל, שְׁפִתּוֹב (בראשית מט) לִישׁוּעָתָה קִינֵיתִי ה'. וְאֵף עַל גַּב שְׁפָרְשׁוּהוּ לְפָסוּק זֶה, אֲבָל בְּרוּר הַדְּבָר כְּמוֹ שְׁנֹאמְר וְכִמוֹ שְׁפָרְשׁוּהוּ, וְעַל זֶה בֹּא הַפָּסוּק וּמְזַכֵּר, כִּינֵי שְׂרִיד אוֹתוֹ רָשָׁע אֵל פְּנִיחַס, אָמַר לוֹ: רָשָׁע! כְּמָה גְלוּלִים רָעִים עֲשִׂיתָ עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ. אָמַר לוֹ לְצִלְיָה: בֹּא וְהַרְג אוֹתוֹ, וְלֹא בִשְׁם, שְׁלֹא רָאִי זֶה לְהַזְכִּיר עֲלָיו קְדָשָׁה עֲלִיזָה, בְּשִׁבִיל שְׁלֹא תֵצֵא נְשָׁמָתוֹ וְתַפְלֵל בְּדָבָרִים שֶׁל דְּרוֹגוֹת קְדוּשׁוֹת, וְתִתְקַים בּוֹ מַה שְׁאָמַר תְּמוֹת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָיִם, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה עֲשֶׂה בּוֹ פְּמָה מִינֵי מוֹת וְלֹא מוֹת, עַד שְׁלִקַּח חֶרֶב שְׁהֵיָה מִתְּקוֹן (חֲקוּק) עֲלֵיהָ נְחֹשׁ מִצַּד אֶחָד וְנְחֹשׁ מִצַּד שֵׁנַי. אָמַר לוֹ פְּנִיחַס: בְּשִׁלּוֹ קַח (הַרְג אוֹתוֹ), וּבְשִׁלּוֹ יָמוּת. אָז הִרְג אוֹתוֹ וְיָכַל לוֹ. שְׁכָף דְּרָף אוֹתוֹ צַד - מִי שְׁהוֹלֵף אַחֲרָיו, בּוֹ יָמוּת, וְבוֹ תֵצֵא נְשָׁמָתוֹ, וְבוֹ יִפְלֵל. וְכֵן מוֹת בְּלָעַם, וְדָנִים אוֹתוֹ בְּדִינֵי אוֹתוֹ הָעוֹלָם וְלֹא נִקְבַּר לְעוֹלָמִים. וְכָל עֲצָמוֹתָיו נִרְקְבוּ, וְנִעֲשׂוּ כְּמָה נְחָשִׁים מְזוּהָמִים מְזַקִּים שְׂאָר בְּרִיּוֹת, וְנֹאפִילוּ הַתּוֹלְעִים שְׁהֵיוּ אוֹכְלִים בְּשָׂרוֹ הַפְּכוֹ לְנַחֲשִׁים.]

צליה בן שפט דן קם, וילקח שלטון ששולט על פשפים ופרח אחריו. פיין שראה אותו אותו רשע, עשה דרף אחר באויר, ובקע חמשה אווירם באתו דרף, והתעלה והתפסה מהעין, ואז הסתפן צליה באתה שעה והיה בצער, שלא ידע מה יעשה. הרים אליו פנחס קול ואמר: צל התננינים שרוקצים על כל הנחשים, הפך בשערותיה. מיד ידע וגלה אותו מקום, ונכנס אליו. מיד התגלה, וירדו שניהם לפני פנחס, בא וראה, אותו רשע פתוב בו וילך שפי, זהו עליון שדרגותיו נחש וכר. צליה לקח שנים, וכר ונקבה, ובו שלט עליו, משום שהשלטון ששולט עליהם לקח והתנופפו לפניו. זה היה (בראשית מט) שפיפן עלי ארח. על אותו ארח שעשה אותו רשע, שפנתוב (שם) די דן נחש עלי דרף - זה שמשון. שפיפן עלי ארח - זה צליה, הנשף עקבי סוס - זה ערה, שהיה עם דוד, שהיה בא מדן, ובגללו תלויה בגורתו ביד, שפנתוב (שמואל ב) ויעקר דוד את כל הרקב. ויפל רכבו אחר - זה שהיה, שעתידי

כל הענין – לחבר רחל ולא

ג: רבינו מסביר בתורה פ"ה חלק ב'²⁴ ששלושת השבועות זה בשביל תחית המתים "הנה בבקר והיא לאה" (לשה"כ בראשית כ"ט כ"ה) "בבקר" זה תחית המתים לאה זה תחית המתים. כי כל הענין זה לחבר לאה ורחל שזה מאתים שבעים וארבע. "יוח תשימו בין עדר לעדר" (לשה"כ בראשית ל"ב י"ז). כי מלך ערד הוא מלך עמלק הוא יונק מבלק בלעם שזה גם גימטריא, בלק בלעם זה גם גימטריא רחל לאה. הכל זה מאתים שבעים וארבע, מרדכי זה מאתים שבעים וארבע. מרדכי התעברו בו רחל ולאה.

כי כל העבודה זה לחבר רחל ולאה. מה שעשתה ענוה עקב

בלעם? [גימטריא] רחל ולאה, מה זה מלך ערד? שבת הבאה (- קרח) כבר אנחנו קוראים על מלך ערד, אז אומר רש"י מה זה מלך ערד, עמלק, אז ערד זה עמלק, ערודים זה עמלק.

כל הערודים זה מהעצמות של בלעם, כי זה הרשעים, זה שפוגמים ברחל ולאה יוצא ערוד, ערוד זה רעד זה הכל מלך ערד הכל זה רע"ד קכ"ז [בחולין] אז הגמרא מספרת ראיתי צב, אמר רב הונא בר תורתא פעם אחת הלכתי לוועד וראיתי נחש שהוא כרוך על הצב ויצא מזה ערוד, זה הנחש הכי ארסי הנחש הכי ארסי זה ערוד זה גימטריה רחל ולאה זה גימטריה בלק בלעם, ומבלק בלעם יצאו כל הנחשים בעולם.

מראי מקומות והערות

וכו, וכנגדו באילן לוח והוא העצם לוח שיש בערף אדם, שישאר אחר פליון הגוף וממנו יתחדש בנין הגוף בשעת תחית המתים וזהו עקר נחמותינו בחינת נחמו נחמו בני"ל כי על הגוף נאמר (רות ג) : "שכבי עד הבקר", שהוא עת התחיה והנה בבקר והנה היא לאה (בראשית כ"ט) הינו עצם לוח הנ"ל, שעל ידה נתבנה הגוף ובשביל שכל פגנתו של עקב היה בשביל רחל נאמר בכני רחל, דהינו יוסף "ולקדקד נזיר אחיו" (בראשית מ"ט) ובבנימין פתיב (דברים ל"ג) "ובין פתפיו שכן" רמז, שעל ידי בחינת לאה שהיא ראשונה כול לבוא לבחינת רחל קדקד וכתפיו זה בחינת לוח הנ"ל ערף גימטריא ש"נ ראשי תבות: שבת נחמו רמז להנ"ל

²⁴ לקושי מוהר"ן תורה פ"ה "אגוזים הנקראים לוזים": אגוזים הנקראים לוזים הם רומזים לבחינת לאה שהיא בערף שהיא נקבא ראשונה ואחר כך נכנסין לבית המקדש שהוא בחינת: עקב קראו בית אל (פסחים פ"ח) וזהו שפרש רש"י (שופטים א'), שדרך לוח, נכנסין לבית אל וזהו (ישעיה מ): "נחמו נחמו" נחמו גימטריא קדקד שהוא בחינת ערף, שעל ידה נכנסין לבית אל וזהו שלשה שבועות שהם עשרים ואחד יום שבין המצרים וכנגדו באילן לוח בשביל זה נזקקין לאכל ביצה בפעודה המפסקת בתשעה באב כי הביצה נגמרת בעשרים ואחד יום כמאמר חכמינו, וזכרונם לברכה (בכורות ח) (עין תוספות שם). תרגולת מולדת לעשרים ואחד יום

ישר מתה, זו שהאכילה אותו מעץ הדעת היא מתה על המקום, זאת שהכניסה לו את התפוח בפה ישר מתה ואז נשארה השנייה שהיא רחל ואחרי זה יעקב בא לתקן את זה ולכן ועיני לאָה רכות (בראשית כט, יז) כי היא בכתה לא ליפול בחלקו של עשו, מעקביים של לאה יונק עזה ועזאל וגם בלק בלעם, בלק בלעם זה גימטריא רחל לאה 274, עכשיו יעקב היה צריך לתקן את הכל ולעשות את כל התיקונים אבל "וירא ה' כי שְׁנוּאָה לְאָה" (בראשית כט, לא), והגמרא שואלת מה מותר לשנוא? מה זה שנואה? לא אלא הוא לא היה מתייחס אליה כמו לרחל, רחל [אולי צ"ל: לאה] הייתה צריכה למות מקנאה, ולכן רבינו גרשום עשה חרם של נשים כי אשה אחת תקבל את כל האהבה ואת כל היחס והשניה תימק מצער ותתנוון, לקחת שתי נשים זה העבירה הכי גדולה ואין לזה שום כפרה בעולם, לכן עדה וצילה זה החטא הכי גדול, למך הוא לקח שתיים עדה וצילה.

בלעם – רצה לפגוע
ביחודים

לְסִלְיָתָהּ, מֵהֶסְלִיָּה כְּמוֹ שְׁאָמַר רַבִּי בְרוּךְ מִמְעוֹזֵיבוֹ שְׁמָה שְׁלִרְבִּי' יֵשׁ בְּסִלְיָה לָהֶם אֵין בְּרָאשׁ. אִזְ הֶסְלִיָּה, הָרָאשׁ שֶׁל רַחֵל, נִהְיָה מֵהֶסְלִיָּה שֶׁל לְאָה, הָרָאשׁ שֶׁל כָּל הַצְּדִיקִים זֶה נִהְיָה מֵהֶסְלִיָּה שֶׁל הַצְּדִיק. כָּל הַצְּדִיקִים בְּכָל הַדּוֹרוֹת, מִבְּרָאשִׁית וְעַד תְּחִית הַמֵּתִים זֶה הַכֹּל מֵהֶסְלִיָּה שֶׁל הַצְּדִיק, כָּל הַמַּחֲזִין שְׁלָהֶם. אַחַד אָמַר הָיָה לִי אֶת הַמַּקֵּל שֶׁל הַרְבֵּיָה, כְּתוּב בַּנְּדָרִים יְרוּשְׁלָמִי פָּרַק תְּשִׁיעֵי²⁵, אַחַד הָיָה הָכִי חָכֵם בְּדוֹר, אָמְרוּ אֵיךְ אִתָּה כָּזֶה חָכֵם? הוּא אֹמֵר יֵשׁ לִי אֶת הַמַּקֵּל שֶׁל רַבִּי מְאִיר, רַק מִהַמַּקֵּל לְבַד, וְהוּא לֹא רָאָה אֶת רַבִּי מְאִיר בְּכֹלל. הוּא רַק קִבֵּל אֶת הַמַּקֵּל בִּירְשָׁה בְּמַתְנָה.

חרם – לא לקחת שתי נשים

ד: ערד זה הגימטריא של רחל ולאה, ערד זה מלך עמלק שבלק בלעם הם יונקים מהעקביים של לאה, יש עקביים של לאה וצריכים לחבר את רחל ולאה, כל העבודה היא לחבר את רחל ולאה, בשביל זה באנו לעולם לחבר רחל ולאה.

ולכן אומר העץ חיים שלאדם היה שתי נשים [בשם חוה] והראשונה

מראי מקומות והערות

בברחו שניה ואית דאמרי מקלו של ר' מאיר היתה בידי והיא מלמדת לי דעה".

²⁵ נדרים ירושלמי פ"ט הלכה א' בגמרא: "אמרון מנא לך הדא אמר להן משרת ר' מאיר הייתי

שכל העניין של האדם זה לא הנבואה אלא זה התמימות [ואם ממילא זוכה לנבואה – זוכה, וכך היו כל הצדיקים].

כתוב שכל אחד צריך להיות נביא, "וְהָיָה אַחֲרַי כֵּן אֶשְׁפּוֹף אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר וְנִבְאוּ בְנֵיכֶם וּבְנֵיכֶם וְזָנְיֹתֵיכֶם חִלְמוֹת יַחְלֹמוּן בְּחֹרֵיכֶם חֲזִינוֹת יִרְאוּ" (יואל ג, א), פעם כל ילדה הייתה נביאה.

כל הקללות מתהפכות לברכות

ו: בלעם בן בעור רצה לקלל את עם ישראל אבל כל הברכות נהפכות לברכות, אין קללה שלא נהפכת לברכה, כמה שיותר

ה: הדבר הכי גבוה זה איש ואשה "שְׁעָקָר שְׂמֵחָה דְקָדְשָׁה הוּא מַחְמַת שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים וּמֵאֲמִינִים שְׁעֲנִין זֶה בְּשֵׁרְשׁוֹ הוּא גְבוּהַ מְאֹד", וכאן גם בהלכות תפילת המנחה ז'26 ר' נתן אומר שזה גבוה מעל גבוה "דְּלִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא תַּמָּן כָּלָל, וְזֶה מַה שְׂבַלְעַם רִצְהָ" וּמְסַפֵּר אֶת רִבְעֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר כג, י), בלעם רצה לפגוע ביחודים, אז אומר הזוהר בלק אומר לבלעם איפה נפלת, איפה נפלת [לחטא באתון], איך הגעת לאן שהגעת, כי ברגע שהוא... [רצה נבואה, הוא זכה לה אפילו שלא היה ראוי, עד שנפל מכל מדרגות הקדושה] רבי נתן מסביר בהלכות חדש ד'

מראי מקומות והערות

מחשבתם וכו' פנוקר לעיל. והעקר לידע שאין יודעים כלל וכו', וישאל יתיאשו מן האעקה והתפלה לעולם וכו'. בבחינת 'ומרדכי' בחינת הצדיק הדור הנזכר לעיל 'ידע את כל אשר עשה' בזה העולם את כל הנבילים והערמומיים וכו', שחותר בחינת עמלק וכו' פחמימות התאוות ובמחלקת בין איש לאשתו וכו', ובמחלקת שבעולם ובפרט להרחיק מהצדיק וכו', והכל מעשה עמלק פנוקר לעיל. ועל פו ויצא בתוך העיר ויצא עק וכו'. וכן הכנים בישראל שבכל עיר ועיר צום ובכי וכו' בחינת ודברי הצומות וצעתם וכו'. ועל ידי זה נתהפך הכל לטובה. על פו ויקא על ידי הולדות הדורות שמודיעים להם אלקותו מדור לדור בבחינת ועד הור דור אמנותו, על ידי זה ויקא הנצת ומפלת עמלק מדור לדור וכו'. בחינת לדור דור אמנותך פוננת ארץ ומעמד, מחשבות לבו לדור דור מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור דור, בחינת הור לדור ישבח מעשך וכו'. ועד הור דור אמנותו וכו'.

26 הלכות תפילת המנחה ז' אות כ'
 כ) כי עקר החולדה על ידי זה שבבחינת שתעבר הנשמה מרום כל דרגין ומלמעלה מכל הארבעה עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה מאתר דלית מחשבה תפיסא תמן כלל, ויורדת עד שנמשכת על ידי יצר מחשבת לב האדם, עד שצריכה לעבר דרך הגוף הגשמי הזה עד שעוברת שתי פעמים דרך מעבר השתן (פמובא לשון זה בכמה ספרים), ונולדת בבבלים וצירים ועל ידי רבוי דם נדה של הולדה. ומשם דיקא צריכה להתברר להעביר הערלה ביום השמיני ולבטל ערלת לב שהם מחשבות רעות שמטמטמין הלב פנוקר לעיל, עד שצריכה לשבר יצר מחשבות לבו הרעים בכל יום עד שצריכה למה שצריכה כפי קדשותו. ועקר המלחמה עבור החלושי כח שנגשלו כמו שנגשלו, וגם עתה בכל פעם שמתעוררת נקדתם לשוב חותר עליהם בחינת עמלק בבחינת הנזכר לעיל. וכו' וצריכים להלחם עבירים להאיר בלבם ולעוררם ולהודיעם שכל נקדה ונקדה שמנתמים

ח: עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ לִוְמָדִים [על הרב'יה], הָיָה לוֹ כָּל הַחֵן שֶׁבְּעוֹלָם וְהָיָה מְלֵא יְרָאָה וְאֶהְבָּה וְקִדְשָׁה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה בְּכָל אֶבֶר וְאֶבֶר, וַיֵּצֵא מִכָּל הַתְּאוּוֹת הַרְעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כְּמוֹ רַבְּנוֹ לֹא הָיָה אָדָם שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ שׁוֹם תְּאוּה וּכְמוֹתוֹ לֹא הָיָה וְלֹא יִהְיֶה עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, אֲפִלוּ שְׂיָבוֹא מְשִׁיחַ כְּכֹר לֹא יִהְיֶה כְּזֶה בְּטוֹל, חֲדוּשׁ נִפְלֵא וְנוֹרָא מְאוֹד.

הַרְבֵּי'ה רָצָה שְׂיִהְיֶה לָנוּ שֶׁכָּל כְּזֶה שֶׁכְּזֶה שֶׁכָּל עוֹד לֹא הָיָה מְבִרְיָאֵת הָעוֹלָם, קָרָאנוּ בְּשָׁבוֹעַ שֶׁעָבַר שֶׁהַרְבֵּי'ה אָמַר שֶׁהוּא מְכַנֵּיעַ אֶת בְּלַעַם. (כּוֹלֵם לְקוּטִים מֵתוֹךְ שְׁעוּרִים מֵתִשְׁפ"ב).

מקללים את האדם אז כל דבר נהפך לברכה, לחתום בטבעת המלך ואין להשיב, "אם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי... אם מצאתי חן בעיניך המלך".

בלעם עניינו – עין הרע

ז: בלעם כל מה שהוא רצה זה לקלקל את הקדושה, "מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל" (במדבר כג, י), וזה הכל בגלל העין רעה, ולכן מתו עשרים וארבע אלף, כי העשרים וארבע אלף באו להרוג את פנחס, כי הוא הרג את הנשיא.

רק רבנו – מכניע את בלעם

הוספות ממורינו הרב שליט"א

ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויציר במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם ותברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ותברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו

באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ויחברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתענוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה בלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו נבט עוד יותר ויותר.

למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובפרכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר כנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינוים קשים ויפשטו עורו מבשרו להפחיש חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו כנזכר לעיל, ובה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין כנזכר לעיל, ובשיתחיל להתרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו כנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראויה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים

קדושת הברשה

בלק ובלעם זה בכל דור |

הילדים, את לא עושה מה שאני אמרתי לך.

כי כבר שלוש שנים קדם, שלוש וארבע חדשים קדם, לפני שנולד משה. אמרו לו האצטגנינים תדע לך שמישהו הולך להולד, אנחנו לא יודעים אם זה יהודי או גוי. הוא יוריד לך את הכתר הוא יוריד לך את הפאות. הוא יוריד לך את הזקן הכל הוא יוריד לך. המלך גבהל המלך היה בדילמה, הוא אמר "כל הבן הילוד היארה תשליכהו" (שמות א' כ"ב) כל הבנים לזרק עכשו ליאור. כי קדם הוא אמר לחנק אותם, בלדה, לחנק בלדה אז אפשר לחשוב שהוא נחנק בלדה. אבל כמה אפשר לחנק בלדה, שש מאות אלף ילדים? נולדו שש מאות אלף ילדים, כלם היו במתן תורה.

ומרים אמרה לי לא אכפת שיהרג אותי מה זה משנה, כמו אסתר המלכה אמרה "נפשי בשאלתי" (אסתר ז ג) אתה רוצה תהרג אותי, אתה רוצה תתלה אותי, אתה רוצה... אני רק רוצה שתציל את עם ישראל. אני לא אתן לך מנוחה לא ביום ולא בלילה. "ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותברך ותתחנן לו (שם ח' ג), אלי אלי למה צובתני" (תהלים כ"ב ב). (שעור מתשפ"ב).

אז אף אחד לא ידע זה היה סוד, אף אחד לא ידע שבלעם מקלל אף אחד לא ידע. מי ידע מי ידע מי? הוא עולה ראש הפסגה, אף אחד לא ידע, רק משה ידע, משה גלה את זה בז' אדר, לפני ההסתלקות הוא גלה מה היה.

אבל באמת בלק בלעם זה גימטריא רחל ולאה, בדיוק גימטריא מאה עשרים וארבע. כי בלק בלעם יונקים מהעקביים של לאה, בלק בלעם זה העקביים של לאה. והעקביים של לאה נכנסים בכתר של רחל. שהם נכנסים בכתר דרחל אז מתבטל היניקה של בלק ובלעם. כל העגון שעושים הפרדה בין רחל ולאה, ואז יש יניקה לבלק ובלעם, והם בכל דור, בלק ובלעם חוזרים בכל דור זה היטלר. הכל זה בלק זה בלעם שיכול עם הפה לבד להכרית שש מיליון, תשע מיליון. בלק ובלעם נמצאים בכל דור ודור.

ורק מרים הנביאה יכולה להכניע אותם. מי שיכולה להכניע זה מרים הנביאה. שהמלך אמר שהוא יהרג אותה, המלך אמר תדעי לך הפעם הבאה אני הורג אותך, זה הסוף שלך פעם אחרונה אני מזהיר אותך. את לא חונקת את

קדושת הצדיקים

| האור החיים הקדוש |

ט"ו תמוז

לפגש אותו בארץ ישראל, אבל הרב'ה אומר – הבעל שם טוב אומר איפה שאני הולך הוא כבר לא נמצא, כל העולמות אני מחפש אותו בשמים אני לא מוצא אותו. אני מנסה למצוא אותו, הוא כבר היה בכל ההיכלות הוא כבר היה, אז אני יסע לארץ ישראל למצוא אותו. אבל הרב'ה אומר שעריכים ללכת יחד, ובלי... רק עם הלצה ומכנסים. ואז הוא היה יכול להגיע לארץ ישראל, לפגש שם את האור החיים הקדוש. ואז הוא קבל את הפדיון הפולל, זה היה בדיוק מוצאי שבת. כי לא יכול להיות ט"ו שבת, רק יום ראשון, אז בדיוק היה ט"ו בארץ ישראל היה כבר לילה. פולין זה כבר שעתים קדם אז עוד היה בדיוק נטילת ידים לשלוש סעודות. (שעור שנמסר אחרי מעריב בליל הילולת האור החיים הקדוש - ליל ט"ו תמוז תשפ"ב).

היום היארציט של האור החיים הקדוש כל אחד ילך לציון, עכשו ילכו לציון מיד אחרי מעריב עוד עשר דקות.

ו[היה מעשה ש]אריה ברח מגן חיות, ברח מגן חיות, לא שמרו עליו פתחו את הדלת. הלכו לחפש אותו בכל העיר בכל קזבלנקה, מצאו אותו אצל האור החיים הקדוש. [האריה מתנהג בפניו] כמו איזה חתול מקשיב לשעור שלו, מקשיב איך הוא קורא את הזר, והוא מלטף אותו חושב שזה חתול. וככה היה לו המון נסים בלי סוף - האור החיים הקדוש.

הבעל שם טוב אמר שהוא משיח בן דוד, שהוא היה צריך להביא את הגאולה. והוא רצה

מילתא דבר יהותא

וראיני את הסולם שראה יעקב בחלומו...

6: סבא ונכדו יושבים ברחוב. הסבא אומר לנכד: אתה רואה – פעם את הבנין הזה בניתי, את העץ הזה שתלתי, את המוסך הזה אני הקמתי. אז הנכד שואל: תגידי סבא – היית פעם ערבי?...

7: מה זה חמש יהודים באוטו? צוות לענין! מה זה חמש ערבים באוטו? צוות לבנין!...

8: ערבי עובד בקומה 78 במגדלי התאומים. פתאום הטלפון מצלצל: אחמד! הבן שלך מת!... מהדיכאון קופץ למטה. בקומה 30 – הוא חושב: איזה מטומטם אני, אולי הוא לא באמת מת. בקומה 15 – הוא חושב: איזה מטומטם אני, אני בכלל יש לי רק בנות. בקומה לפני אחרונה – הוא חושב: איזה מטומטם אני, בכלל לא קוראים לי אחמד!...

9: אין דבר יותר מבאס, מלשלוח לבוס שלך הודעה שאתה מאחר. ואז להגיע למשרד ולגלות – שהוא לא בא היום, וסתם הלשנת על עצמך, בהתנדבות!...

10: נפגשו שני אנשים בשוק. "הלווני מאה זהובים" – ביקש האחד. כיצד אלווק, ואיני מכיר אותך? ענה הראשון: כמה מוזרים הם בני האדם? כאן, אין מלויים לי – מכיון שאין מכירים אותי. ובעירי, אין מלויים לי – מכיון שמכירים אותי!...

1: אחד עבר ליד בית הקברות. הוא רואה בן-אדם בוכה, בכיות ממש שוברות את הלב. ניגש, רואה אותו עומד ליד איזה קבר של מישהו – ואומר לו: למה הלכת?! למה הרסת לנו את החיים?! למה עזבת פה?! הוא שואל אותו: מי זה? אבא שלך? אומר לו: לא! "זה הבעל הראשון של אשתי"!...

2: קבצן בקש להכנס אצל העשיר. הקדימו הלה, ונעל הדלת בפניו. דפק הקבצן, והתדרה בו: אם אתה פותח לי מוטב, ואם לאו אשלח את גיסי אליך. נתיירא העשיר, פתח לפניו את הדלת, ושאל: מי הוא גיסך אשר אתיירא מפניו? השיבו הקבצן: מגיסי מפחדים כולם – שתי בנות היו לחותני. אחת, לקחתי אני. והשניה, נטל עמו מלאך המות!...

3: בשעת לילה מאוחרת, נכנס קבצן לביתו של בעל הבית, ובקש נדבה. גער בו בעל הבית: עכשו? בעשר בלילה? החזיר לו הקבצן: תנח דעתך, אף ביום מוזיר אני על הפתחים!...

4: אורח נכנס למסעדה, והזמין כוס בירה. הסתכל בכוס ואמר למוזג: כוס שלימה הזמנתי, ואתה שני שלישי הכוס מזוגת לי?! ענה לו המוזג: משום שרק עד כאן, טבלו את הכוס!...

5: משיחתן של שקרנים: אתמול בקרתי במוזיאון, וראיתי את הגרזן, שבו הרג קין את הבל. ואני: שלשום בקרתי במוזיאון אחר,

קדושת הצדיקים

| לא להסס מללכת עם הצדיק |

גם את אתי. הוא אמר לך ללכת למה אתה לא הולך? כבר אבדת את הזכות לנצח את סיסרא - "לא תהיה תפארתך על-הדרך... כי ביד-אשה, ה' יתן את-סיסרא" (לשה"כ שם ד' ט') כי הססת. אם אדם מהסס בן אני ילך עם הצדיק, לא ילך עם הצדיק... יש לו רק הסוס קל, אולי להתפלל עם הצדיק, לא להתפלל עם הצדיק... אפלו הסוס הסוס של משהו הוא מתלבט כל היום, למה הוא מתלבט? כי הוא מתלבט כי הוא בגאווה, לא מתאים לו ללכת עם הצדיק. זה לא לכבוד שלו להתפלל עם הצדיק אז הוא מאבד את הכל, אבד את כל הזכויות שלו, אבד את כל העולם הבא שלו את כל העולם הזה שלו, גם לנצח את סיסרא הוא לא יכול שום דבר הוא לא. יש לו רק התלבטות קלה, ספק אחד אם לשמע לצדיק, אז הוא נדחה מכל וכל זורקים אותו החוצה.

"מן השמים נלחמו הכוכבים" (שופטים ה' כ') כל הכוכבים באו לעזור לדבורה. כל הכוכבים נלחמו למען דבורה, היו כמה כוכבים שלא באו הם נהפכו לכוכבים שחרים - "אורו מרוז אמר מלאך ה'" (שם כ"ג) המלאך מקלל מי שלא בא לעזור לצדיק, מי שלא בא להתפלל עם הצדיק, לעזור לצדיק המלאך בעצמו מקלל אותו. אז "אורו מרוז אמר מלאך ה'", דבורה אומרת זה המלאכים קללו אותם לא אני, המלאכים קללו את הכוכבים שלא הגיעו. והם נהפכו לכוכבים שחרים שלא יוצא שום אור מהם. הם לא יכו- לים להאיר, כי מי שלא לצדיק אז אין לו שום זכות קיום. שום זכות להאיר בעולם להאיר על הארץ. רק מי שבא לצדיק, לעזור לצדיק, להתפלל עם הצדיק, להלחם עם הצדיק.

וברגע שברק הסס, הוא רק אמר לה תבואי

היציג ילדים

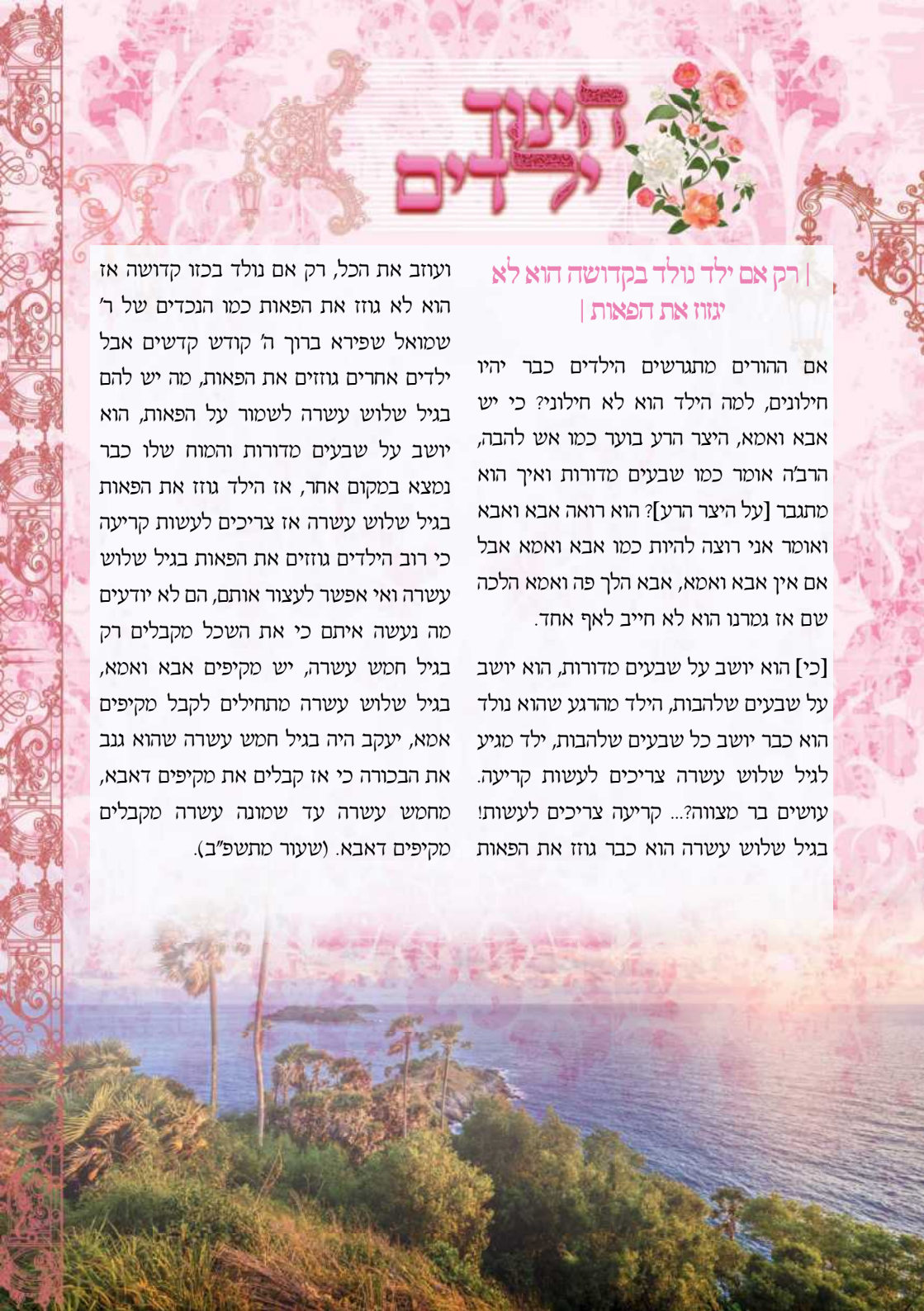

ועוזב את הכל, רק אם נולד בכזו קדושה אז הוא לא גוזז את הפאות כמו הנכדים של ר' שמואל שפירא ברוך ה' קודש קדשים אבל ילדים אחרים גוזזים את הפאות, מה יש להם בגיל שלוש עשרה לשמור על הפאות, הוא יושב על שבעים מדורות והמוח שלו כבר נמצא במקום אחר, אז הילד גוזז את הפאות בגיל שלוש עשרה אז צריכים לעשות קריעה כי רוב הילדים גוזזים את הפאות בגיל שלוש עשרה ואי אפשר לעצור אותם, הם לא יודעים מה נעשה איתם כי את השכל מקבלים רק בגיל חמש עשרה, יש מקיפים אבא ואמא, בגיל שלוש עשרה מתחילים לקבל מקיפים אמא, יעקב היה בגיל חמש עשרה שהוא גנב את הבכורה כי אז קבלים את מקיפים דאבא, מחמש עשרה עד שמונה עשרה מקבלים מקיפים דאבא. (שעור מתשפ"ב).

רק אם ילד נולד בקדושה הוא לא
יגוזז את הפאות |

אם ההורים מתגרשים הילדים כבר יהיו חילונים, למה הילד הוא לא חילוני? כי יש אבא ואמא, היצר הרע בוער כמו אש להבה, הרב'ה אומר כמו שבעים מדורות ואיך הוא מתגבר [על היצר הרע]? הוא רואה אבא ואבא ואומר אני רוצה להיות כמו אבא ואמא אבל אם אין אבא ואמא, אבא הלך פה ואמא הלכה שם אז גמרנו הוא לא חייב לאף אחד.

[כי] הוא יושב על שבעים מדורות, הוא יושב על שבעים שלהבות, הילד מהרגע שהוא נולד הוא כבר יושב כל שבעים שלהבות, ילד מגיע לגיל שלוש עשרה צריכים לעשות קריעה. עושים בר מצווה... קריעה צריכים לעשות! בגיל שלוש עשרה הוא כבר גוזז את הפאות

קדושת הבית

יֵיטב לִי בַעבוֹרָךְ. "בַּעבוֹרָךְ – בַּעבוֹרָךְ"
הַמְלַאֲךְ שֶׁהֵלַךְ אַתָּה, יִשְׁמַר עָלַי.

כִּי כָל מִה שֵׁישׁ לְאָדָם זֶה הַכֹּל בְּזִכּוֹת אִשְׁתּוֹ,
כִּי הַמְלַאֲכִים שֶׁל אִשְׁתּוֹ לֹא עוֹזְבִים אוֹתָהּ,
אִף פַּעַם. חוּץ מֵאֵם הִיא עוֹשֶׂה עֲבֹרוֹת כַּמּוֹר־
כּוּ, אֲבָל אִשָּׁה צְדָקְנִית שְׁלֵא עוֹשֶׂה עֲבֹרוֹת
אִז הַמְלַאֲכִים הוֹלְכִים אַתָּה, שְׂשִׁים רְבוּא
מְלַאֲכִים הוֹלְכִים אַתָּה. לְכָל צַעַד וְשַׁעַל לְאֵן
שֶׁהִיא הוֹלְכָת, הַמְלַאֲכִים מְלִיִּים אוֹתָהּ לֹא
עוֹזְבִים, מֵהַגֵּבַר עוֹזְבִים אוֹתוֹ – הַמְלַאֲכִים
עוֹזְבִים אוֹתוֹ, כִּי הוּא נִכְשֵׁל בְּרֵאִיָּה אֶסְנֹדָה,
אִז הַמְלַאֲכִים בְּרַחוּ לוֹ. הוּא שׁוֹמֵעַ שְׁעוֹר הוּא
יוֹצֵא הַחוּצָה, הוּא אֵבֵד אֶת כָּל הַמְלַאֲכִים.
אֲבָל מֵהָאִשָּׁה לֹא הָאִשָּׁה הַמְלַאֲכִים הוֹלְכִים
אַתָּה, שְׂשִׁים רְבוּא מְלַאֲכִים, לְאֵן שֶׁהִיא
הוֹלְכָת. עַל כָּל צַעַד כָּל יוֹם שְׂשִׁים רְבוּא
מְלַאֲכִים חֲדָשִׁים. [זֶה כִּבְרָ] שְׁלוֹשׁ מִלִּיּוֹן
שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף, הַמְלַאֲכִים לֹא עוֹזְבִים אוֹתָהּ
לְעוֹלָם לְכֵן הוּא אוֹמֵר לָהּ, "לְמַעַן יֵיטֵב לִי
בַּעבוֹרָךְ וְחִיְתָה נְפִשִׁי בְּגִלְלָךְ" אוֹמֵר הַזֹּהֵר
שֶׁהַמְלַאֲכִים שֶׁל אֶבְרָהָם עֲזָבוּ אוֹתוֹ, אֲבָל שֶׁל
שָׂרָה הֵם לֹא עֲזָבוּ אוֹתוֹ. (מִשְׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ב).

| הַמְלַאֲכִים לֹא עוֹזְבִים אֶת הָאִשָּׁה |

אֶת הָאִשָּׁה מְלִיִּים מְלַאֲכִים, אִיפֹה שֶׁהָאִשָּׁה
הוֹלְכָת, אִז הַמְלַאֲכִים מְלִיִּים אוֹתָהּ. כִּי
הַמְלַאֲכִים שֶׁל הָאִשָּׁה הֵם לֹא בּוֹרְחִים. כְּמוֹ
שֶׁאֹמֵר אֶבְרָהָם לְשָׂרָה – כְּתוּב בְּזִהָר תְּזָרִיעַ
דָּף נ"ב – אֶבְרָהָם אָמַר לְשָׂרָה... אֶבְרָהָם
רוֹאֶה שֶׁהַמְלַאֲכִים שֶׁל שָׂרָה לֹא בְּרַחוּ. מִמֶּנּוּ
בְּרַחוּ כָּל הַמְלַאֲכִים, אֶפְלוּ מֵאֶבְרָהָם אֲבִינוּ,
שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל הָאֲבוֹת שְׂאוֹמְרִים 'מִגֵּן
אֶבְרָהָם' הוּא הָרֹאשׁ לְאֶבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב.
אֲבָל הַמְלַאֲכִים בְּרַחוּ לוֹ! אוֹמֵר הַזֹּהֵר כִּי הוּא
יִוֹרֵד לְמִצְרַיִם, מָה אַתָּה יוֹרֵד לְמִצְרַיִם? תֹּאכַל
עֵשֶׂב כְּמוֹ כָּלֶם.

אִז מָה אַתָּה (- אֶבְרָהָם אֲבִינוּ) בּוֹרַח לְמִצְרַיִם?
תֹּאכַל עֵשֶׂב כְּמוֹ כָּלֶם. כָּלֶם מִסְתַּדְרִים, גַּם
אַתָּה תִּסְתַּדֵּר. יוֹרֵד לְמִצְרַיִם, בְּרַחוּ לוֹ כָּל
הַמְלַאֲכִים. אֲבָל עִם שָׂרָה נִשְׂאָרוּ הַמְלַאֲכִים.
מֵהָאִשָּׁה הַמְלַאֲכִים לֹא בּוֹרְחִים, אוֹתָהּ הִמֵּי
לְאֲכִים מְלִיִּים. לְכֵן הוּא אוֹמֵר לוֹ "אֲמַרִי נָא
אֲחֹתִי אַתְּ" (בְּרֵאשִׁית י"ב י"ג) הוּא מְדַבֵּר
עִם הַמְלַאֲךְ. אוֹמֵר "אֲמַרִי נָא אֲחֹתִי אַתְּ לְמַעַן

קדושת הגמרא

| ברסלב זה דף גמרא |

היה 400 איש, הם אומרים החילונים שכשפטר מהצבא אז היה 400 איש כולל אברכים עכשיו יש ארבעים אלף אברכים אז הם אומרים אם יתגייסו כמה אברכים, אנחנו עכשיו משרתים שנתיים וחצי שלוש אז יוכלו לשרת רק שנתיים, אם יכניסו עכשיו עוד ארבעים אלף לצבא אז כולם ישרתו פחות אז יהיה מי שיחליף אותם, עכשיו ארבעים אלף.

אחד הטענות שהם (- הבחורי ישיבות) לא לומדים זה אחד הטענות שסתם מסתובבים זה נקרא חנוכה כל השנה אדם הוא כמו סביבון מסתובב מסתובב על הגמרא כבר מתעייף הולך חוזר לחדר שהייתי עם בינגשטוק היינו אחראים על ישיבת ברסלב סגרנו את כל השערים אין לצאת! אין לצאת! אין לצאת! נתן צבי עשה לנו מרד מה אתם משוגעים מה סוגרים את השערים אדם רוצה ללכת לחדר לטעום משהו, אין, סגרנו את השערים בנינו שערים חדשים השגנו תקציב וסגרנו את ישיבת ברסלב, אין, ארבע שעות מתשע עד אחד לא יוצאים מהאולם, חוץ משירותים, אין, אין לשתות אין לאכול אין עוגות אין כלום יושבים, ואחרי זה יושבים משלוש עד שבע לא יוצאים מהאולם לא יוצאים מהאולם. (שעור מתשפ"ב).

בלי גמרא אין שום מוח הרבה אמר אין צלם אלוקים כתוב בשיח שרפי קודש חלק ג' אין צלם אלוקים עד שאדם לא גמר את הש"ס אבל את הש"ס תגמור צריכים לדעת לחבר את הסוגיות לחבר, כל הש"ס חוזר על עצמו עשר פעמים, מי ששם לב הש"ס חוזר על עצמו עשר פעמים, הסיפורים הסוגיות הכל חוזר, תניא אידך הכל חוזר עשר פעמים כל הש"ס עם התוספות עם הרש"י אז אדם לומד את הש"ס הוא לבד כבר חזר עשר פעמים אבל אחרי זה צריכים לחבר את הסוגיות עם קצות החושן והכל.

אז דבר ראשון זה דף גמרא זה דבר ראשון, צריכים לדעת שברסלב זה דף גמרא אנשים לא יודעים מה זה ברסלב, כל הברסלברס היו טייחים, שאני התקרבותי לברסלב לפני 70 שנה אז אמרו הברסלברס כולם היו טייחים סיידים - זה החסידי ברסלב כל משפחת אנשין כולם היו סיידים טייחים מאיר אנשין היה מוכר ספרים זה מה שהיה מוכרים ספרים או צבעים סיידים זה היה כל ברסלב.

פעם לא היה תלמידי חכמים לא היה בני תורה עוד לא היה ישיבות כל הבחורי ישיבה בארץ

תדושת המידות

י"ז תמוז |

ב: עכשו שבעה עשר בתמוז מתחילים להגיד [תקון] חצות, מהצהרים אומרים כבר חצות. וכתוב בקבלת הגאונים שמייד אחרי החרבן, אז כלם (צריכים) [התחילו] להגיד חצות. דוד קם חצות (גם כשהיה בית...). עוד לפני בית מקדש. אבל אחרי החרבן לא היה יהודי שלא קם חצות, כלם נבחרו חרבן פתאם, אנחנו כבר נולדנו ככה. אבל חרבן פעם ראשונה בחיים, פעם ראשונה בהיסטוריה, כל הילדים התפלשו באפר. שכבו יצאה בת קול עכשו יבנה בית המקדש! עכשו יבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן!

ג: עכשיו זה י"ז בתמוז, מה זה י"ז בתמוז? זה הלוחות הראשונות, אנשים לא מבינים מה זה י"ז בתמוז לא קולטים בכלל. י"ז בתמוז, מתחילים הלוחות הראשונות, מקבלים את הלוחות הראשונות, בכל שנה מקבלים את הלוחות הראשונות, אדם צריך להכין וללכת לשדה, עכשיו לנסוע למירון, לאומן, להכין את י"ז בתמוז, זה יום כיפור ממש! י"ז בתמוז זה יום כיפור ממש, כמו יום כיפור ירדו עם הלוחות שניות שזה רק אריך אנפין, שזה רק אבא ואמא, ופה [ב"ז תמוז שירדו עם לוחות ראשונות ש] זה עתיק, לוחות ראשונות זה עתיקא קדישא זה אדם קדמון, לוחות ראשוניות זה 'אני אמרתי אלוקים אתם ובני עלין כולכם' (תהלים פב, ו), פסקה זוהמתם, בלוחות ראשונות כבר נתבטל היצר הרע, היצר הרע התבטל בלוחות ראשונות, רק הערב רב... [החטיא אותם בעגל].

א: חודש תמוז שזה החודש הכי גדול שבו מתחיל שלושת השבועות, ב"ז בתמוז יתחיל שלושת השבועות ואז משה ירד עם הלוחות ב"ז תמוז, ב"ז בתמוז עשו את העגל ומסביר הסמיכת חכמים שבאותו שנייה שעשו את העגל באותה שנייה משה קיבל את הלוחות וזה היה הכל תוך כדי דיבור, ובדיוק איך שה' מוסר למשה את הלוחות ב"ז תמוז אז באותו שנייה קופץ העגל, אהרון חשב שהעגל יקפץ בעוד יום (-) למחרת, ביום ירדת משה) והוא עשה חשבון ולקח את הזהב ואת הנזמים, וצעקו "אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים" (שמות לב, ד) הנזמים האלה מוציאים אותנו מצרים? איזה שטויות איך אפשר להגיד דבר כזה, בכלל אי אפשר להבין כלום.

זה חודש תמוז שמשה קיבל וירד עם הלוחות, באותה שנייה שקפץ העגל משה ירד עם הלוחות כי אהרון חשב שייקח יום שלם כי צריכים להתיר את הזהב ואת הנזמים, להתיר אותם ועד שמתכים ואחרי זה לצרף אותם ולהכניס את זה בתוך דפוס וליצוק את זה ואז עושים את העגל, ופתאום העגל קפץ לו בשנייה, כי מיכה זרק את השם המפורש, היה מיכה והוא אבא של ירבעם בן נבט והיה לו חמש שמות, שבע בן בכרי, וקראו לו גם נבט שהביט ולא ראה הוא ראה פתאום אש יוצאת אז הוא חשב שזה הוא ולא הבן שלו, אז אדם בא לעולם לדעת מהצדיק.

משה עשה טעות שהוא קירב את הערב רב, משה עשה עשור טעויות, אחד מהם זה לקרב

את הערב רב, אז מסביר ר' נתן: אתה רוצה לקרב אותם? בסדר, אחרי מתן תורה, לא לפני

1 יורה דעה הלכות גרים הלכה ג' סעיף כ"ה

וזה בחינת עצם אריכת הגלות עכשו אשר לא היה קזאת מימי קדם, כי כבר עברו כל הקצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, כי עכשו ה' יתברך רוצה שיהיה גאלה שלמה לעולם באין גלות אחריו עוד כלל ועל כן בודאי ההכרח שישונו כל ישראל בתשובה ויבררו כל הברורים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (עבודה זרה דף ה' ע"א), אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שהוא בחינת ברוך כל יצוצות כידוע ואי אפשר לעשות בעלי תשובה ולקרב ברוכים כי אם על ידי בחינת משפט הנ"ל, שהוא שורף את הרע ואז נבנה היכל הקדש ברוחניות על ידי הנפשות שמקרבים לה' יתברך ואזי יבנה היכל הקדש גם בגשמיות, דהינו בנין בית המקדש ממש וארמון על משפטו ישוב, 'על משפטו' דיקא, כי עקר בנין בית המקדש על ידי בחינת המשפט כנ"ל. אך יש רשעים שהם בחינת ערב רב שאסור לקרבם, כי אין מועיל כנגדם כח המשפט בבחינת מרום משפטיה מנגדו, כמבאר היטב במאמר הנ"ל. ועל כן על פי הרב אין יודעים לטות עצות בנפשיו איך להתנהג בענין המשפט הנ"ל, כי איך יקרב את הרחוקים אולי הם מרשעים שאסור לקרבם כנ"ל, כי בודאי אי אפשר לבשר ודם שידע זאת על בריו אפלו צדיקים הגדולים במעלה מאד מכל שכן הקטנים, כי אפלו משה רבנו עליו השלום, נכשל בזה שקרב את הערב רב שהם הרשעים שאסור לקרבם עד שאמר לו ה' יתברך, לך רד כי שחת עמך וכו'. כמבאר במאמר הנ"ל ואם כן מה יעשו אזובי קיר, כי משה רבנו עליו השלום, בודאי זכה לבחינת המשפט בשלמות, כי נתן לנו את התורה שהוא בחינת משפט כנ"ל ובשעת מתן תורה שאז נתקרב ישראל לאביהם שבשמים, שהו בחינת גרים ובעלי תשובה אז זכה לעורר מלאכים הנ"ל. אש המשפט הנ"ל בשלמות גדול, כמו שכתוב, ודבריו שמענו מתוך האש. וכמו שכתוב (תהלים כט), קול ה' חצב להבות אש שכל זה הוא בחינת אש המשפט הנ"ל כנ"ל ובאמת עלתה בידו שזכה להקניע את הרע לגמרי, כי ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זממתן שכל זה הוא בחינת בטול הרע לגמרי על ידי אש המשפט הנ"ל כנ"ל. ואף על פי כן אחר כך קלקלו הערב רב עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא 'לך רד' וכ' מחמת שהם בחינת רשעים שאסור לקרבם מחמת שאין המשפט מועיל כנגדם כנ"ל,

מתן תורה, שעם ישראל הוא עוד לא מבין מה קורה בכלל.

בי"ז בתמוז יורדים עם הלוחות הראשונות, כל זה היה כי משה קירב את הערב רב, אז אפילו מי [מבני ישראל] שלא עשה עגל אבל הוא רקד והוא שמח, הוא שמח בלב שהשני עושה עגל, בסדר השני הוא חברמן, לי אין אומץ אז כל אחד שמח [ולכן נגזר עליהם למות חוץ לארץ ישראל, כלומר שזה היה סיבה לכך שנענשו בחומרה כזו רבה בחטא המרגלים שאז נגזר גזירה זו].

י"ז בתמוז וכתוב 'כי חג לה' מחר', י"ז בתמוז היה צריך להיות כמו מתן תורה עם קולות וברקים, משה יורד עם הלוחות והיה צריך בקולות וברקים לשמוע את עשרת הדיברות רק הם עשו עגל, י"ז בתמוז יוצא עכשיו בשבת קודש אז אפשר לפעול הכל בעולם להחיות מתים ולפקוד עקרות, שבת הבאה אנחנו כבר בי"ז בתמוז אין דבר שלא פועלים, שבת פנחס זה יהיה י"ז בתמוז אדם צריך לראות שהוא יצום אפילו ילדים בגיל שבע כבר צמים לכל הפחות עד 13:00 עד 14:00 ותשעה באב זה בניין בית המקדש ואפשר לזכות שיבנה בית המקדש... (מתוך שעורים מתשפ"ב)

יש דין ויש דיין

ראה"מ תיאם פגישה עם סין

דיווח: צרפת ביצעה ניסוי ראשון בטיל היפרסוני

אירוע שני מסוגו: רקטות שוגרו מאזור ג'נין

מרוקו מודאגת
מאספקת נשק איראני
לאלג'יריה

נחשף: סין
הפעילה עשרות
בלוני ריגול מעל
מדינות רבות

עדויות חדשות לבלוני ריגול
נוספים של סין נחשפה | יפן
אישרה שבלונים עפו מעל שטחה
וכי היא מוכנה להפיל אותם
בעתיד

צרפת בלהבות: 150
עצורים ועשרות רכבים
הוצתו

הרקע: האלימות המשטרתית
שהובילה למותו של נער אליג'ראי

מיליציה חמושה חטפה 14 אנשי משרד הביטחון במקסיקו

בוליביה עשה עסקאות עם סין ורוסיה במטרה לפתוח מאגר ענק של ליתיום

"עם העסקאות הללו, המדינה שלנו תוכל לייצר כ-100,000 טונות של ליתיום קרבונט בשנת 2025 במשטחי המלח", אמרה שרת האנרגיה פרנקלין מולינה באירוע בבירה לה פאס.

יחד עם בוליביה, השכנות צ'ילה וארגנטינה מרכיבות את מה שמכונה "משולש הליתיום", ביתו של מאגר המתכת הגדול בעולם. צ'ילה וארגנטינה מתקדמות הרבה יותר בייצור, ולעיתים קרובות לוקח שנים לפרויקטים להגיע למימוש.

אישה מתה לאחר שדרכה על נמלי אש בביתה

טסים למיאמי בקרוב? הזהרו

בפלורידה ובטקסס דווחו כמה מקרים של מלריה | ההתפשטות הראשונה של המחלה בתוך ארה"ב מזה 20 שנה | פלורידה הזהירה את התושבים לנקז מים עומדים

**החודש צפויות שיחות
לחיבור שדות הגז
הישראליים עם קפריסין,
בדרך לאירופה עם
צינור שאורכו יהיה 300
ק"מ בלבד**

הנעשה באוקראינה

**הרוסים נערכים
לפוצץ את תחנת
הכוח הגרעינית
באוקראינה**

פיצוץ בתחנה יורגש בשטח של
כ-2 מיליון קמ"ר, ויגיע גם
למולדובה, טורקיה ובלארוס •
צבא רוסיה הטמין מוקשים

וחומר נפץ בבריכת הקירור של תחנת הכוח הגרעינית בזפוריז'יה

**טנדר עמוס במיליארדי
רובלים שחנה בסנט
פטרבורג שברוסיה, נפל
לידי השלטונות הרוסיים.**

מנהיג וגנר יבגני פריגוז'ין שעזב את רוסיה
לבלארוס לאחר שהמרד נגד פוטין שהוא הוביל
נכשל, אמר כי ארגזי המזומנים שמצאו שירות
הביטחון ליד משרדו בסנט פטרסבורג נועדו
למשכורות והוצאות אחרות ללוחמי וגנר וכן

תשלומים לבני משפחה של הלוחמים שנהרגו בקרבות.

דרמה: 'כוח וגנר' מרד בפוטין, פלש לרוסיה, התקרב למוסקבה ונעצר.

ביום שישי האחרון טען פריגוז'ין ואנשי קבוצת וגנר כי כוחות משרד ההגנה הרוסי הפציצו אותם באוקראינה, באמצעות טילים ומסוקים. על פי הדיווחים של אנשי קבוצת וגנר, שלוו בתיעודי זוועות, מאות לוחמי וגנר נהרגו ונפצעו בהפצצה. הוא הבטיח לנקום בשר ההגנה הרוסי סרגיי שויגו וברמטכ"ל ולרי גרסימוב. במוסקבה הכחישו, וחקירה נפתחה נגדו "בגין קריאה למרד". הוא הבטיח "ללכת כל הדרך" במרד נגד הנהגת הצבא הרוסי – ומיהר לקיים.

מזימתו של פריגוז'ין הסתמכה על כך שחלק מהכוחות המזוינים של רוסיה יצטרפו למרד, ההכנות כללו איסוף כמויות גדולות של תחמושת, דלק לרבות טנקים, כלי רכב משוריינים והגנה אווירית ניידת מתוחכמת ימים לפני התקיפה,

לאחר שחצו את הגבול מאוקראינה, בשבת בבוקר השתלטו אנשיו של פריגוז'ין על העיר רוסטוב-על-הדון שבדרום רוסיה, נקודת פיקוד מרכזית לפלישה לאוקראינה. הקלות שבה כבשו חייליו של וגנר את העיר המונה מיליון נפש, שבה נמצא שדה תעופה צבאי גדול, מעלה את ההשערה כי כמה מפקדים לקחו חלק מהמזימה, כך לפי המודיעין המערבי. משם המשיכו צפונה והשתלטו גם על העיר וורונז' – ונמצאו במרחק 200 ק"מ בלבד במוסקבה – כשמנהיגם פריגוז'ין הודיע באופן דרמטי על נסיגה. לפני כן הם המשיכו בהתקדמות למרות ירי לעברם. מקלעים ומחסומים הוצבו בכניסה למוסקבה, בניינים פונו וכרטיסי הטיסות מהעיר נחטפו.

פריגוז'ין התכוון במקור לחטוף את שר ההגנה סרגיי שויגו ואת הגנרל ולרי גראסימוב, ראש המטה הכללי של רוסיה, במהלך ביקור באזור הגובל בגבול עם אוקראינה לשם תכנון השניים להגיע. אבל שירות הביטחון הפדרלי, גילה על התוכנית יומיים לפני ביצועה.

סביר להניח שהמזימה הייתה מסתיימת בעימות מזוין במוסקבה אם נשיא בלארוס אלכסנדר לוקשנקו לא היה מציע לתווך, כך לפי ניתוח המודיעין המערבי.

לוקשנקו הציע לארח את וגנר בארצו, בין השאר כדי לחזק את ביטחונם שלו מפני פלישה אפשרית של רוסיה, כך על פי המודיעין המערבי. פוטין מבקש זמן רב להשתלט על בלארוס ולספח אותה לפדרציה הרוסית.

פוטין משתלט על האימפריה העולמית של וגנר

הקרמלין הבטיח למדינות באפריקה ובמזרח התיכון שהוא ינהל את כוחות וגנר לאחר שראש וגנר יצא לגלות בבלארוס. קבוצת וגנר עובדת עבור משטרים אוטוקרטיים ברחבי המזרח התיכון ואפריקה, ולאחרונה היא צועדת לעבר אמריקה הלטינית והאיים הקריביים.

בס"ד בר"ה

יפוצו מעינתך הוצעה

דיסקים חדשים של הרב אליעזר ברלנד שליט"א

בהוצאת מערכת "שכיני אור"
דיסק ראשון של שנת תשפ"ב טבת עד אדר - א
ודיסק "אור הצדיק" דיסק עם ניגונים

www.ShviveiOr.org

3283181@gmail.com

אפשר להשיג

בחנות "עין יעקב" או אצל
ר' אהרן שושן בדוכן שמול אולם התפילות

לתרומות

אורי נתן שטרסלר
058 - 4230063
נפתלי בזאנסון
058 - 3289318